

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SUNDAY TIMES TOP TEN BESTSELLER

KAREN ROSE

DON'T SAY A WORD...

BROKEN SILENCE

FEATURING
EXCLUSIVE 1ST
CHAPTER FROM
WATCH YOUR
BACK

AB EXCLUSIVE | OVELLA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

**MREN
ROSE**

**BROKEN
SILENCE**

Başlık

Telif Hakkı© 2013 Karen Rose Hafer

Karen Rose Hafer'in Eser Sahibi olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın yalnızca önceden yazılı izin alınarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletilir.

yayıncılar veya reprografik üretim durumunda, Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların koşullarına uygun olarak.

İlk olarak 2013 yılında Headline Yayın Grubu tarafından e-kitap olarak yayımlanmıştır

Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir eISBN:

978 1 4722 1268 9

Kapak fotoğrafı© Shutterstock

HEADLINE YAYIN GRUBU

Bir Hachette UK Şirketi 338

Euston Road

Londra

NW1 3BH

www.headline.co.uk

www.hachette.co.uk

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası Yazar

Hakkında

YazanKitap

Hakkında Ayrıca

Övgü

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Karen Rose'dan bir not

Watch Your Back' Önizlemesi 'a

inKaren Rosedoyamıyor musunuz?

Karen Rose Maryland'de doğdu ve gerilim ve korkuyla henüz sekiz yaşındayken Poe'nun Kuyu ve *Sarkaç*'ını tesadüfen okuduğunda tanıştı.

Çocukluk aşkıyla evlendikten sonra kimya mühendisi (iki patenti var) ve öğretmen olarak çalışan Karen, kafasındaki karakterler susturulmayı reddedince tam zamanlı yazarlık kariyerine başladı. Karen artık kafasındaki karakterlerle aynı alanı paylaşmaktan çok mutlu ve yazarlığı İngiltere, ABD ve ötesinde bir dizi çok satan kitapla ödüllendirildi.

Karen, kocası ve iki çocuğuyla birlikte güneşli Florida'da yaşıyor.

Sunday Times'ın en çok satan yazarı Karen Rose'dan, sadece e-kitap olarak sunulan yoğun, nabız hızlandırıcı bir roman geliyor.

Yardıma ihtiyacı vardı. . .

Eyalet Savcı Yardımcısı Daphne Montgomery'ye yakın zamanda yaşadığı kişisel travma nedeniyle izin alması söylenmiştir. Ancak polisin Angel adını verdiği altı yaşındaki bir kızla tanışınca kenarda oturmayı reddeder.

Korunmaya ihtiyacı vardı.

Angel dört gün önce yanmış bir arabanın yanında, şoktan donmuş bir halde, anne-babası olan ya da olmayan iki yetişkinin cesetlerinden çok uzakta bulunmadığından beri tek kelime konuşmadı.

Sorumlu kişiyi bulmaları gerekiyordu.

FBI Özel Ajanı Joseph Carter, Angel'a yardım etmenin tam da Daphne'nin ihtiyacı olan şey olduğunu bilmektedir. Ancak Daphne Angel'ı konuşturduğunda, gizemli ve tüyler ürpertici bir suç çözülmeye başlar - Joseph'le birlikte acımasız bir katilin izini sürerken Daphne'yi geçmişinin en karanlık köşelerine sürükleyecek bir suç.

*Karen Rose tarafından yazılmıştır ve Headline'dan
temin edilebilir*

Sakın Söyleme
Onu Gördünüz mü?
Seni İzliyorum
Korkacak Bir Şey
Yok Saklanamazsın
Kadar Say
Benim İçin Öl
Benim İçin
Çığlık At
Benim İçin
Öldür
Seni
Görebiliyorum
Sessiz Çığlık Sen
Bana Aitsin
Beni Özledin mi
Kimse Kalmadı mı?
Kırık Sessizlik

Karen Rose için övgüler:

'Hızlı ve Öfkeli' *Güneş*

"Rose, sizi koltuğunuzun ucunda sürükleyecek türden bir gerilim sunuyor."
Lisa Gardner

"Rose kalabalık bir oyuncu kadrosunu, çok sayıda cesedi ve karmaşık bir olay örgüsünü dehşet verici bir kolaylıkla idare ediyor" *Publishers Weekly*

'[Karen Rose'un] romantizm ve suçun parlak karışımı tamamen ilgi çekici ... romantik gerilimin kraliçesinden keyifli ve sayfaları çeviren bir roman daha'
Crime and Publishing

'Hiç durmayan, yüksek oktanlı bir gerilim. Sakın kaçırmayın!
Karen Robards

'Sürükleyici, tüyler ürpertici ve son derece zorlayıcı, Karen Rose klas bir hikaye anlatıcısı' *Lancashire Evening Post*

"Beni koltuğumun ucunda ve gece geç saatlere kadar ayakta tutan yüksek oktanlı bir heyecan yolculuğu! Lisa Jackson

'Gerilim piyasasının yükselen yıldızından, insani yönü de olan bu mükemmel soğukkanlı filmi kaçırmayın' *Scottish Daily Record*

'Her şeye sahip, nabız hızlandıran bir hikaye' *Cosmopolitan*

Birinci Bölüm

Baltimore, 23 Aralık Pazartesi, 1100

Konuşmayı kesmediler. İnsanlar onun odasına gelip konuştular, konuştular ama Lana karşılık vermedi. Çünkü konuşursa ne olacağını biliyordu.

Ne kadar zamandır burada olduğundan emin değildi. Baş ağrıyordu. Düşünmek zordu.

Özellikle de insanlar hâlâ konuşmaya devam ettiği için. Bu sefer doktor ve hemşire olmayan bir kadın vardı. Bayan iyiydi. Adı Heidi'ydi. Lana'nın saçlarını taramış, yüzüne dokunmuş ve gülümsemişti. Lana'nın annesinin yaptığı gibi. *Hastalanmadan önce.*

Adam bir doktordu. Lana biliyordu çünkü adamın beyaz bir önlüğü ve kalbini dinlemek için kullandığı o şey vardı. Stetoskop. Onu Lana'nın önünde tutmuş ve sanki Lana anlayamayacak kadar aptalmış gibi yavaşça "steth-o-scope" demişti. *Ama ben aptal değilim. Değilim. Bir şeyler biliyorum.*

Adı gibi. Doğum günü gibi. Yakında yedi yaşına girecekti. Birleşik Devletler'de olduğunu biliyordu. Ve bir hastanede olduğunu. Ve elleri donmuştu. Lana bandajlarla sarılmış ellerine baktı. Hâlâ acıyorlardı ama eskisi kadar değil.

Lana bir kız kardeşi olduğunu biliyordu. Ve bir annesi olmadığını. Artık yoktu. Ya da bir babası. *Babası. Anne. Lütfen geri gel. Lütfen beni burada bırakma.*

Ama onların asla geri gelmeyeceğini biliyordu. Çünkü onlar ölmüştü.

Ağlamak istedi ama cesaret edemedi. Hemşire buradaydı. Hemşire her zaman buradaydı. Hemşire gibi giyinmiyordu, eskisi gibi değil. *Anneme baktığı zamanki gibi.* Burada normal bir kadın gibi giyiniyordu. Kaba değildi. Kötü de değildi. Herkesi kandırmıştı. *Ama beni değil. Onun kim olduğunu biliyorum.*

Hemşire Lana'nın odasına gelmedi. *Bir kez hariç.* Ama o bir kez yeterliydi. Şimdi Hemşire koridorda duruyordu, her zaman çok yavaş yürüyordu, parmağı dudaklarının üzerindeydi. *Şışt!*

Sakın söyleme, Lana. Sakın söyleme. Yoksa ne yapacağımı biliyorsun.

Lana Hemşire'nin ne yapacağını biliyordu. Hemşire'nin zaten ne yaptığını biliyordu.

Doktor ve kadın konuşmaya devam etti ve Lana onları görmezden gelmeye çalıştı. *Lütfen beni yalnız bırakın.* Onun konuşmadığını düşünüyorlardı. Ama bu doğru değildi. Lana konuşabiliyordu. Kendisine yardım etmeleri için onlara yalvarmak istedi. Ama yapamadı. Hemşire yüzünden.

Oh, hayır, hayır. Lana'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. *Yine geldi.* Hemşire Lana'nın odasındaki büyük pencerenin önündeydi ve bebeği taşıyordu. Lana'nın kız kardeşi. Kız kardeşi Hemşire'nin kötü olduğunu bilmiyordu. Anne ve babasını bilmiyordu. O sadece küçük bir bebektir.

Hemşire kapı aralığında durdu ve parmak uçlarını bebeğin güzel sarı saçlarının üzerinde gezdirdi. Sonra bir parmağını dudaklarına götürdü ve Lana'ya 'o bakışı' attı. Annem Hemşire'nin iyi bir insan olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı.

Ve şimdi Lana ne yapacağını bilmiyordu. Tek bildiği tek bir kelime bile edemeyeceğiydi, yoksa küçük kız kardeşi ölecekti. Hemşire öyle söylemişti ve Lana ona inanmıştı.

"Tatlım?" Heidi yatağın yanında diz çökmüş, elinde giysiler vardı.

Pantolon ve üst. Ayakkabı ve yeni bir palto. *Benim bedenim. Bunlar benim için.*

Paltom nerede? Bu palto çirkin kahverengi bir renkteydi. Lana'nın paltosu kar beyazı ve gerçek tilki kürküydü. Annemle birlikte evden ayrılmadan önce seçmişlerdi. *Şimdi eve gitmek istiyorum. Lütfen anne. Eve gitmek istiyorum.*

Heidi neşeli bir gülümsemeyle üstünü kaldırdı. Lana başıyla onayladı ve Heidi hastane üstünü çıkarıp yeni üstünü giydi - ve Lana anladı. Hastaneden ayrılıyorlardı.

Lana'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. *Belki Hemşire gittiğimi ya da beni nereye götürdüklerini bilmeyecek. Ben söyleyebilirim. Yardım bulabilirim.*

Sonra yukarı baktı ve kalbi sıkıştı. Hemşire hâlâ oradaydı, pencerenin önünde duruyordu. Hemşire'nin gözleri yarıklara dönüştü ve bebeğin saçlarına dokunurken başını yavaşça salladı.

Lana başını salladı. Anlamıştı. Tek kelime etmedi.

Geri dönmek güzeldi.

Eyalet Savcı Yardımcısı Daphne Montgomery bu sözleri son on beş dakika içinde on kez söylemişti - Baltimore Polisi'nin lobisinden geçmesi, asansöre binmesi ve cinayet masasına giden koridorda ilerlemesi için gereken süre.

Normalde bunun yarısı kadar zamanını alırdı. Yine de normalde insanlar onu her iki dakikada bir durdurup geri dönmesinin ne kadar güzel olduğunu söylemezdi. Bunun nedeni daha önce hiç gitmemiş olmasıydı. Birkaç yıl önce savcılık ofisine katıldığından beri nadiren tatile çıkmıştı ve o zaman bile birkaç günden fazla gitmemişti. Hele iki hafta hiç.

En azından kimse ayrıntıları sormamıştı. Ya da ona 'kaybı için üzgün olduklarını' söylememişlerdi. Bugün ne sorularla ne de taziyelerle başa çıkabileceğinden emin değildi.

İki hafta önce ortaya çıkardıkları suçlar ... Daphne buldukları fotoğrafları görmek istemiyordu, bir daha asla. Fotoğraflara ihtiyacı olduğundan değil. Kurbanların her birinin yüzünü zihninde canlandırabiliyordu. Korkmuş, yalnız, acı içinde. Öldürülmüş ve Batı Virginia dağlarındaki bir kulübenin arkasına gelişigüzel gömülmüşlerdi. İki düzine isimsiz mezar. *Çok üzgünüm.*

Bir de katilin gömdüğü ama fotoğrafını çekmediği bir ceset vardı. Ama onun da resmine ihtiyacı yoktu. Kendi babasının yüzü sonsuza dek hafızasına kazınmıştı. Onun ölümüne, annesinin kırık kalbine üzülüyordu. Üçünün yaşaması gereken hayatlar için yas tuttu. *Üzgünüm, baba.*

Ama onun bir suçu yoktu. O bir çocuktı. Kendisi de bir kurbandı. Bunu biliyordu. En azından kafasında biliyordu. Ayak uydurmakta zorlanan lanet kalbiydi.

Daphne? İyi misin?"

Gözlerini kırıştırdı, cinayet masasının çift kapısında durduğunu fark etti, eli kapının kolunu ölümcül bir şekilde kavramıştı. Yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirerek başını kaldırdığında Dedektif JD Fitzpatrick'in diğer kapıdan çıktığını gördü, gözleri endişeyle kısılmıştı.

"Ben iyiyim. JD bir meslektaştan öte, bir arkadaştı - onu yalan söylediğini bilecek kadar iyi tanıyan ama bunu önemseyen biri

Bu konuda onu aramayacak kadar. "Lucy ve bebek nasıl?" diye sorarak konuyu değiştirdi ve adam sırtıttı, mutluluğu bulaşıcıydı.

'İkisi de harika gidiyor. Bebeğin biraz daha uyumasını isterdik ama onun dışında mükemmel'.

Gülümsemesi bu kez gerçektir. 'Güven bana, sen farkına bile varmadan öğlene kadar uyuyan bir ergen olacak. Ford daha dün yeni doğmuş gibiydi. Oğlu şimdi yirmi yaşındaydı. *Ve hayattaydı*. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünmesine izin veremezdi.

'Jeremiah zaten çok hızlı büyüyor. Onu henüz ergen yapmayın. Lütfen. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle saatini kontrol etti. "Koşmam gerek. Stevie'yi bugün hastaneden çıkaracaklar ve ben de onu eve götüreceğim.

Daphne'nin kalbi hafifledi. "Oh, çok sevindim. Hayatlarını sonsuza dek değiştiren şiddet olayının kurbanlarından biri olan Dedektif Stevie Mazzetti'nin iyileşmesi onu tanıyan herkes için bir kutlama sebebiydi. Ancak Daphne için bu haber özellikle derindi. Stevie, Daphne'nin hayatını kurtarmak için vurulmuştu ve bu Daphne'nin asla ödeyemeyeceği bir borçtu. Stevie'nin ondan bunu asla beklemeyecek olması, onun fedakârlığını daha da anlamlı kılıyordu. "Yerleştiğinde ona kek getireceğimi söyle.

"Bu hoşuna gidecek. JD'nin gözleri sinsileşti. 'Lucy de kekleri sever. Bebeği görmeye gelip ona biraz getirebilirsin. Benim için de birkaç tane fazladan koyarsan, onları kendime yediririm.

Güldü ve adamın koluna vurdu. "Git. Karına yakında onu da ziyaret edeceğimi söyle.

Yapacağım. şimdi döndüğüne göre, seninle halletmem gereken bazı davalar var. Sonra görüşürüz.'

"Ama ben -

JD çoktan gitmişti, o daha dönmediğini söyleyemeden asansöre doğru yola çıkmıştı. Henüz değil.

Daphne bugün savcının ofisindeki kendi masasına yaklaşmaya cesaret edememişti. En son dendiğinde, bilgili ve saygılı bir resepsiyon görevlisi tarafından ön kapıdan içeri adımıını atar atmaz geri çevrilmişti. Patronu, Kıdemli Eyalet Savcı Yardımcısı Grayson Smith, iki hafta boyunca orada görünmemesini söylemişti, çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, izinliydi.

Daphne yüzünü buruşturdu. *Gitmek*. Bu kelime bile ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Son derece iyi niyetli patronu buna 'yas izni' demişti ama o

gerçeği biliyordu. Bu akıl sağlığı izniydi. Yaşadıkları yüzünden.

Sorun şu ki, izinde olmak beynine yapacak bir şey bırakmamıştı, bu yüzden hatırlıyordu. Sürekli olarak. Bunun, kederiyle ve şokuyla başa çıkabilmesi için ona zaman kazandırmak amacıyla planlanmış bir sonuç olduğundan şüpheleniyordu. Ama kendini tanıyordu. Meşgul olarak başa çıkıyordu, 'meşgul olmak' sadece öğle yemeği yemek olsa bile.

Destekleyici bir nefes olarak Cinayet Masası'nın kapısını itti ve içeride hareketlilik olduğunu gördü. Birkaç kez daha 'Geri dönmek güzel' dedikten sonra, VCET'in - şiddet Suçları Uygulama Ekibi'nin - komuta ettiği nezarethanenin köşesine geldi.

VCET bir Baltimore PD/FBI görev gücüydü ve hangi ekip üyelerinin Federaller olduğunu her zaman söyleyebilirdi. Ağır siyah takım elbiseleri ve çirkin ayakkabıları onları her seferinde ele veriyordu.

"Daphne! Daphne masasına yaklaşırken Özel Ajan Kate Coppola'nın yüzü gülüyordu. "Geri dönmen çok güzel.

"Geri dönmenin güzel olduğunu söyleyebilirim ama aslında değilim. Henüz dönmedim. Ofise gitmeye çalışıyorum ama patronum beni izne çıkardı. Bunu diğer iyi dilekte bulunanlara açıklamamıştı ama JD gibi Kate de kimsenin bilmediği ayrıntıları biliyordu. Çünkü Kate en sonunda oradaydı, terör estiren adam

Daphne ve oğlu etkisiz hale getirilmişti. Aklında bir resim parladı.

Beyni . . . Ellerimde . . .

Nefes alın. Atları düşünün, ahırını hayal edin. Daphne sekiz yaşından beri panik atak geçiriyordu ve bunun nedeni yıllara yayılan bir çocukluk travmasıydı. Deşsete kapılmış bir çocukken atlarla ilgilenmek onu sakinleştirmişti. Bir işi ve büyütmesi gereken bir oğlu olan bir yetişkin olarak, atlarla birlikte olmayı her zaman mümkün bulmamıştı, bu yüzden kendini orada hayal etmeyi, sesleri ve kokuları hayal etmeyi öğrenmişti ... El çantasına uzandı ve ahırdan bir havlu çıkarıp burnuna götürdü. Bir nefes aldı ve nabzının giderek yavaşladığını hissetti.

'Babana olanları duyunca çok üzıldüm,' dedi Kate. 'Ben olay yerinden ayrıldıktan sonra cesedini bulduklarını duydum. Sen iyi misin?

Daphne'nin boğazı düğümlendi. "Evet desem, bana inanıyormuş gibi yapar mısın?

'Sanırım bu aptalca bir soruydu. Hala izinde olduğunu fark etmemiştim. Ne kadar süre için?'

"1 Ocak'a kadar. Daphne ters ters baktı. "Evrak işlerini halletmek için ofise gitmeye çalıştım ama buna bile iznim yok. Dinlenmemi istiyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

Kate'in kaşları kalktı. 'Ne aptal bir adam. Sanki bir seri katil tarafından kafana silah dayandı. Ya da babanın sen çocukken seni ve anneni terk etmediğini, öldürüldüğünü yeni öğrendin. Tabii, sizi çocukken kaçıran ve kuzenimize işkence edip öldüren aynı katil tarafından. Ve siz tüm bunları oğlunuzu asıl katille işbirliği yapan bir adam tarafından kaçırılmaktan kurtarıırken öğrendiniz. Neden dinleniyorsun? Neden polisleri görmek bile panik atağı tetiklerken seni tehlikeli katilleri kovuşturan yüksek stresli bir işe geri göndermeyelim? Bence seni doğrudan mücadelenin içine atalım ve bırakalım sinir krizleri nereye giderse gitsin. Belki hepimiz izleyebiliriz. Belki ben de bilet satıp zengin olurum.'

Daphne ona ekşi bir bakış fırlattı. 'İğneleme isteseydim evde kalırdım. Annem de bana aynı konuşmayı yaptı zaten, Batı Virginia tınısı dışında.

"Ve sen de onu dinlemedin," dedi Kate sıkıca.

Daphne Fed'in gerçekten üzgün olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla Kate'in elini sıktı. 'Ben iyiyim, gerçekten. Panik ataklar yeni bir şey değil. Onlarla başa çıkmaya alışkınım. Bakın, buraya geldim çünkü evden çıkmam gerekiyordu. Çıldırarak üzüldüm.'

Kate zorla gülümsedi. "Çoğu kadın alışverişe giderdi, ama sen buraya bizimle takılmaya geldin, süslendin püslendin ve geri kalanımızın rüküş görünmesine neden oldun.

'Şekerim, o takım elbise ve o ayakkabılar seni rüküş gösteriyor. Benim bununla bir ilgim yok.'

Kate kıs kıs ve gerginlik sona erdi. "Doğru, çok doğru. "Ayrıca, süslenip püslenmem gerekiyordu. Joseph'le öğle yemeği yiyeceğim.

Özel Ajan Joseph Carter VCET'in yeni başkanıydı ve yakında emekliye ayrılacak olan selefi tarafından seçilmişti. Joseph aynı zamanda Daphne'nin ... Ona ne diyeceğinden emin değildi. Otuz beş yaşında, boşanmış ve yetişkin bir oğlu varken, 'erkek arkadaş' terimini kullanamayacak kadar yaşlı hissediyordu. Oğlunu kurtaran ve tüm o kayıp kızların ve babasının gizemini çözen soruşturmayı yürütmüş olması onu kesinlikle onun için önemli kılıyordu. Ama onu sevmesinin nedeni bu değildi. Joseph'e karşı hissettiği şey bir bağlılık... daha önce deneyimlediği her şeyden daha derine inen bir *tanıma*.

Uzun vadeli bir bağıllık istedikleri konusunda anlaşmışlardı ve her için de bu evlilik anlamına geliyordu ama acele etmiyorlardı. Şimdilik, onun yatağında uyuması ve dolabında siyah takım elbiseler ve çirkin ayakkabılarla dolu bir bölüm olması yeter de artardı bile.

Kate daha yakına eğildi. "Herkes Joseph'in son zamanlarda ne kadar keyifli olduğunu söylüyor," diye fısıldadı komplocu bir tavırla. "Her ne yapıyorsan, *şekerim*, yapmaya devam et.

Daphne'nin yanakları Joseph'le yaptıkları şeyleri hatırlayınca ısındı. Sadece birkaç haftadır birlikte olmalarına rağmen bazı yönlerden onu sonsuza dek tanıyormuş gibi görünüyordu. Diğer açılardan ise... yatakta olduğu gibi... her şey yepyeni bir şeydi.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Daphne. *Ve sonra biraz daha.*

"O burada mı?

"Evet." Kate aniden ayıldı. 'Altıncı gözlem odasında. Onunla orada buluşmanı istiyor.

Daphne irkilerek kaşlarını çattı. Burası çocuklarla görüşmek için kullandıkları odaydı. "Neden?

"Oraya vardığımızda göreceksin.

"Sen de mi gidiyorsun? Daphne sordu ve Kate acımasızca başını salladı.

"Evet. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni bu işe dahil etmeye karşı oy kullandım ama reddedildim.

"Neye göre? Kim tarafından reddedildi?"

"Beni dört gece boyunca ayakta tutan lanet olası stresli bir davada. Bak, patronunla aynı fikirdeyim. Dinlenmen gerekiyor. Ama patronum tarafından reddedildim. Joseph senin halledebileceğini düşünüyor. O ahır havlusunu yanında bulundurmak isteyebilirsin, *şekerim*.

23 Aralık Pazartesi, 12:30

"Çok küçük," diye mırıldandı Daphne, gözetleme camının önünde dururken. Küçük kız sarışındı. Açık tenliydi. Minyondü. Çocuk boyundaki masada oturan minik bir periye benziyordu. Kambur duruyordu, başı öne eğikti. Elleri sargılıydı. Vücut dili travma çığlıkları atıyordu.

Muhtemelen bir sosyal hizmet görevlisi ya da terapist olan bir kadın onunla birlikte masaya oturmuş, bir resmi boyamakla meşguldü ve neşeyle sohbet ediyordu. Ama çocuk hiç kafasını kaldırmıyordu, göz teması kurmadı.

Daphne'nin Joseph'in kendisiyle neden burada buluşmak istediğini sormasına gerek yoktu. Kıza gözlerini diktiği anda, zamanda geri giderek farklı bir polis departmanındaki başka bir görüşme odasına gitmişti. Farklı bir durumda farklı bir çocuk, ama birçok yönden aynı. O masada da bir terapist vardı, bir resmi renklendirirken neşeyle sohbet eden biri.

Ancak, tıpkı bugünkü küçük kız gibi, Daphne de görüşme odasında oturan travma geçirmiş bir çocukken tek bir kelime bile etmemişti. Daphne'nin konuşması için sekiz uzun ay gerekecekti. İyileşmeye başlaması için daha yıllar geçmesi gerekecekti.

Daphne boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Adı ne?" diye kısık sesle fısıldadı.

Joseph onun yanında durmuş, kolunu onun koluna dayamıştı. "Bilmiyoruz," dedi nazikçe.

Onun aklının nereye gittiğini bildiğini biliyordu. Duygusal yaralarının ne kadar derin olduğunu. Yakın zamanda yaşadıklarından sonra ondan kendi travmasını yeniden yaşamasını istemesi ...

Bu ona güç verdi. Bu adamı zaten sevdiğinden daha çok sevmesini sağladı. Joseph onun zayıf olmadığını, şımartılmaya ihtiyacı olmadığını biliyordu. Onun nasıl biri olduğunu biliyordu.

"Ona ne diyorsun?"

"Melek," dedi. "Bulunduğunda üzerinde melek kolyesi olan bir kolye takıyordu.

"Sadece altı yaşında.

Daphne, neşeli terapistle masaya oturduğunda sekiz yaşındaydı. Başka bir hayattı. *Dündü* diye düşündü, çünkü başına gelenlerin dehşeti hiçbir zaman geçmemişti. Kuzeniyle birlikte kaçırılmış, kendisine dehşet saçan ve kuzenine işkence eden bir canavar tarafından hapsedilmişti. Daphne'nin kaçıışı bir mucizeydi. Kuzeni başaramamıştı.

"Altı tahminimizdi," diye doğruladı Joseph. "Kate? Daphne'ye ayrıntıları anlatmak ister misin?"

Kate inatla, 'Pek sayılmaz,' dedi. 'Ben hâlâ bunun kötü bir plan olduğunu düşünüyorum. Terapistlerimiz var, Joseph. Daphne'yi bu işe bulaştırmamıza gerek yok. Ayrıca o izinli. Burada olmamalı.

Daphne, *Kate'in sinir krizime bilet satmakla ilgili söylediklerinin şimdi çok daha anlamlı olduğunu* düşündü.

"Kate. Joseph adını haykırdı, sabrının tükendiği belliydi.

Daphne kolunu onun koluna doladı ve ona doğru eğildi. Onu sakinleştirdiği gibi onu da sakinleştiriyordu. 'Ben iyiyim, Kate. Söz veriyorum sinir krizi geçirmeyeceğim. Bana ayrıntıları anlat.

"Peki. Kate kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dört gün önce şehrin batısındaki تنها bir yolda, yanmış bir arabanın yanındaki kar yığınının içinde otururken bulundu. Yarı donmuş ve şoktaydı. Üstü başı kan içindeydi. Bir kısmı ona aitti. Çoğu değildi. Arabada iki ceset vardı, bir erkek ve bir kadın, tanınmayacak kadar yanmışlardı.

Yüce Tanrım. Bu değerli küçük kız bunun olduğunu görmüştü. Daphne'nin gözleri yaşlarla doldu ama onları geri kırıptı. Merhamet için daha sonra zamanı olacaktı. Şimdi bu çocuğun başka türlü bir yardıma ihtiyacı vardı.

"Parmak izleri de mi yakılmıştı? Daphne sordu.

Kate başını salladı. "Evet. Adamın göğsünde ve kafatasının tabanında birer kurşun deliği vardı. Adli tabip bir deri bir kemik kalmış kadının ölümcül derecede hasta olduğunu düşünüyor. Kurbanların üzerinde kimlik ya da giysi bulamadık.

"Çırılçıplak soyuldular mı? Daphne dehşete düşmüş bir halde sordu. 'Hepsi mi? Küçük kız bile mi?

'Hayır, kız tamamen giyinikti. Muhtemelen katil kıyafetlerinin kimliğini ele vermesini istemedi,' dedi Kate. "Adli tıp cinsel saldırıya dair hiçbir kanıt bulamadı.

"Peki ya çocuk?

Joseph, "Acil serviste muayene edildiğinde cinsel saldırıya dair bir bulguya rastlanmadı," diye güvence verince Daphne'nin midesi biraz olsun rahatladı.

"Arabada plaka yok, 92 model bir Olds Cutlass," diye devam etti Kate. 'Çanta ya da cüzdan yok. Kağıt parçası ya da çöp yok. Tamamen soyulmuş, plakası zımparalanmış.

"Her iki yerde de mi? Daphne sordu, çoğu arabada araç kimlik numarasının iki farklı yerde kabartmalı olduğunu biliyordu. İkinci yere ulaşmak genellikle daha zor olurdu.

"İkisi de," diye doğruladı Kate. 'Birileri ne yaptıklarını biliyordu ve hazırlıklı gelmişlerdi. Arabayı benzinle ıslattılar ama cesetlerin üzerine poliüretan dökerek daha hızlı yanmalarını sağladılar. Bir geçiş

Sürücü dumanı görmüş ve 911'i aramış. İtfaiyeciler yangını söndürdü ancak cesetler çoktan kömürleşmişti. Angel, etrafta yanık olup olmadığını kontrol eden bir itfaiyeci tarafından bulundu. Getirildiğinden beri tek kelime etmedi. Duyabiliyor, bunu biliyoruz. Sessizliğinin fiziksel bir nedeni yok gibi görünüyor.

'Travma yeterli bir sebep,' diye mırıldandı Daphne. 'Onların anne babası olduğunu varsayarsak, bir çocuğun görebileceği en korkunç şeye tanık oldu. Kimse kayıp ihbarında bulunmadı mı?

Yusuf bir nefes verdi. "Hiç kimse.

"Parmak izleri kayıp çocuklar veri tabanında da yok," diye ekledi Kate. 'Dört gün önce resmini telgrafa koyduk ve kimse bir adım öne çıkmadı.

"kadın kim?

"Heidi Breckenridge," dedi Joseph. 'Kendisi sosyal hizmetlerden. Onunla daha önce çalışmışım. İyi biri. Ama kızdan herhangi bir yanıt alamadım.

"Karin içinde ne kadar zamandır oradaydı?

"En azından birkaç saat," dedi Kate. 'Ellerinde donma vardı. Doktorlar parmaklarını kaybedeceğini düşünmüyorlar, yani bu olumlu bir şey.

Daphne uzun bir süre hareketsiz durup çocuğu inceledi. "Küçük bir hanımefendi gibi oturuyor.

"duruyor," dedi Kate. "Nasıl ?

Ayaklarına bakın. Ayaklarını yana yatırmış, bileklerinden çaprazlamış. Eğer dik otursaydı, bize bir fincan çay ikram edebilirdi. Onu bulduğunuzda üzerinde ne vardı?

'Kot pantolon, tasarımcı etiketi. Kaşmir ikili takım gibi yepyeni. Kate başını salladı. "Altı yaşında bir çocuk nasıl ikiz takım giyer ki?

Daphne alaycı bir ifadeyle, "Annesinin çay servisi yapması için eğittiği türden," dedi. "Başka ne var?

'Prada botlar. Saks'tan aldım - perakende satış fiyatı neredeyse dört yüz dolar.

Yusuf arkalarındaki masanın üzerinde duran bir kutuyu işaret etti. "İçinde bulunduğu kıyafetler.

"Vay canına. Daphne, her parçası plastik bir kanıt torbasına konmuş giysilerin üzerindeki üretici etiketlerini kontrol etti. 'Bu ikiz takım tek başına senin iki siyah takım elbisenin parasını karşılar Kate. Ya botlar?' Onları ışığa tuttu

iki yönlü aynadan geliyor. 'Sahte kürk süsleme, süet saçak. Ve ... kum?' Kum parçacıkları saçaklara yapışmıştı. "Plaj için pratik olmayan bir seçim. Ve hava durumu göz önüne alındığında oraya gitmiş olması da garip. Laboratuvar kumun kökenini kontrol ediyor mu?"

Joseph kendini beğenmiş bir tavırla, "Sana bunu söylemiştim," dedi.

"Pekâlâ," diye homurdandı Kate. 'Sen haklıydın, ben yanılmışım. Evet, Daphne, laboratuvar kumu kontrol etti. Bu, Delaware'den Virginia'ya kadar herhangi bir yerden almış olabileceği Doğu Sahili kumu. Daha fazlasını tespit etmek haftalar alacak. Paltoya bir bak.'

Daphne kutudan büyük bir torba çıkardı. İlk bakışta görebildiği tek şey kandı ama diğer tarafını görmek için torbayı ters çevirdiğinde gözleri büyüdü.

Yüce Tanrım. Kar beyazıydı ve kürktü - ve sahte gibi görünmüyordu. 'Emin olmak için dokunmam gerek ama bu gerçek tilki kürküne benziyor. Burada büyük paralardan bahsediyoruz.

"Haklısın," dedi Joseph. 'Bu gerçek tilki kürkü. Laboratuvar lifleri kontrol etti. Hangi türden ve nereden geldiğine dair analizleri bekliyoruz.

"Etrafı kontrol ettim," dedi Kate. "Büyük mağazaların hiçbirinde buna benzer bir şey yok.

Hiç şaşırmadım. Özel sipariş verebilirler ama bu çok özel bir kürkçüden geliyor. Eğer o kadar para ödüyorsanız, görmeden sipariş vermezsiniz. Bizzat denersiniz. Tam kraliyet muamelesi görürsünüz. Bilirsiniz, şampanya, havyar. . . !

Kate başını salladı. "Küçük bir kız için mi?"

'Şampanya değil tabii ki. O annem içindi.' "Bunun gibi kürklerin var mı? Kate tereddütle Daphne'ye sordu.

"Hayır ama eski sevgilimin annesinin bir dolap dolusu vizonu var. Ara sıra yeni bir kürk almak için alışverişe çıktığında beni de yanında götürürdü, böylece bana "seçici" olmayı öğretebilirdi. Ne de olsa, düzgün bir hanımefendi asla standartların altında bir kürkün içinde ölü bulunmaz. Daphne paltoyu kanıt kutusuna geri koydu. 'Angel'ın resmini kürk salonlarında dolaştırıp onu hatırlayan var mı diye bakardım. Washington'da böyle bir palto bulabilirsiniz ama New York'ta şansınız daha yüksek. Burası ünlülere ve çok zenginlere hitap eden bir yer olacaktır.

"İlgileneceğim," dedi Kate. "Teşekkürler.

Daphne pencereye döndüğünde Angel'ın aynı pozisyonda olduğunu ve sosyal hizmet görevlisinin cesaretinin kırılmış görüldüğünü gördü. "Angel'la konuşabilir miyim?"

"Ben de öyle umuyordum," dedi Yusuf.

23 Aralık Pazartesi, 12:50

Kate, Joseph'le gözlem odasında yalnız kaldıklarında, "Haklıydın," dedi yine. "Ondan bu küçük kıza yardım etmesini istemek tam da ihtiyacı olan şeydi.

Joseph, Heidi'nin Angel'a birkaç dakikalığına tuvalete gideceğini ve Daphne'nin ona göz kulak olacağını söylemesini izledi. Doğru şeyi yapmış olmayı cehennem gibi umuyordu. "Ona sormayı erteledim," diye Kate'e sessizce itiraf etti. "Ama Angel'ın ailesini öldüren kişiyi bulma şansımız geçen her saatle birlikte azalıyor. Anahtar Angel.

Selam, Joseph. Kate.' Heidi kapıyı arkasından kapattı. "Bu çocuk kırılması zor bir ceviz.

"Daphne'nin şansı fazla olmayabilir," dedi Joseph. "Deneyebilmemiz için Angel'ı buraya getirdiğin için teşekkürler.

Benim için zevkti. Hastaneden çıkıp biraz hava değişikliği yapmak onun için iyi oldu. Onun hakkında bir şey öğrendim. Tatlıya düşkünlüğü var. Heidi küçük kıza hüzünle gülümsedi. 'Yolda dondurma yemek için durduk. Üç top koydu. Çocuğun bacağı çukurda.

"O zaman Daphne'yle iyi anlaşılır. Yusuf dua ederek onu dinledi.

"Hey," diyordu Daphne. 'Benim adım Daphne. Sana Melek dediklerini duydum. Masanın üzerindeki yığından bir boyama kitabı seçmek için bir an durdu. "Aslında seni ilk gördüğümde daha çok bir periye benzediğini düşünmüştüm. Perilerin de melekler gibi kanatları vardır ama daha tavırlıdırlar. Ben tavırları severim. Benim de bir sürü tavrım var.

Çocuk kılını bile kıpırdatmadı.

"Botlarını gördüm," diye devam etti Daphne. Bayıldım. İyi bir zevkin var, şekerim. Ya da belki annenin zevki iyidir. Her iki durumda da kıskandım.

Çocuğun omuzları sertleşti, Joseph bu kadar dikkatle izlemeseydi gözden kaçırabileceği küçük bir hareketti bu. Daphne de bunu fark etti, gözleri boyama kitabına dönmeden önce cama dikildi.

"Ne zaman annesinden bahsetsem böyle yapardı," diye mırıldandı Heidi. Ama sadece "anne" dediğimde. "Anne" ya da "anne" dediğimde bir şey olduğunu sanmıyorum. Hiçbir şey olmayabilir tabii.

"Bulmacanın tüm parçaları," diye mırıldandı Joseph.

'Ve palton. Çok güzel ve yumuşak. Nereden aldın onu? Yanıt yok. Daphne bir boya kalemi seçti ve boyama kitabını açtı. 'Oh, bu boyama kitabını sevdim. İçinde midilliler var.

Bu sefer yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Angel'ın çenesi yukarı kalktı ve bir anlığına Daphne'nin gözleriyle buluştu. Sonra çocuğun yüzünü karanlık bir gölge kapladı ve çenesi aşağı indi.

Heidi kuru bir sesle, "Bense bunca zamandır kedcikleri boyuyordum," dedi.

"Midillileri sever misin? Daphne sessizce sordu. 'Ben de öyle. Bu kitaptaki midilli televizyonda. Sanırım mavi ya da belki mor olması gerekiyordu ama ben pembeyi seviyorum, bu yüzden bu midilliye pembeye boyuyorum.

Angel'ın omuzları inip kalktı. Ağlıyordu. Daphne zorlukla yutkundu, gözlerinde merhamet vardı.

'Ben küçük bir kızken,' dedi, 'senden biraz daha büyükken, korkunç bir şey gördüm. Sevdiğim birinin yaralandığını gördüm. Daha sonra bazı iyi insanlar beni buldu ve eve, ailemin yanına götürdü ama uzun, çok uzun bir süre konuşmadım. Herkes yüzüme bakıyor, onlara yaralanan kızı anlatmamı istiyordu. Onu bulmak istiyorlardı ve nerede olduğunu bilen tek kişi bendim. Ama hatırlayamıyordum. Hatırladıklarımı da anlatmaya çok korkuyordum.

Yanıt yok. Angel'ın omuzları artık titremiyordu ama bunun nedeni nefesini tutuyor olmasıydı. Daphne elini çocuğun sırtında gezdirdi. 'Sorun yok, tatlım. Ağla. Sorun yok.

Melek yere yığıldı, kollarını dizlerine doladı. Bu kadar küçük bir çocuktan böylesine acı veren bir hıçkırık yükseldi. Daphne Angel'ın sırtını ovmaya devam etti ve çocuk öksürmeye başlayana kadar ağlamasına izin verdi.

Sandalyesinden yere doğru kayan Daphne, Angel'ı kucağına alıp salladı, yüzü çocuğun ıstırabını yansıtıyordu.

"Hastanede hiç ağlamadı," dedi Heidi. "Ama midilliler neden tetikleyici oluyor?

"Bilmiyorum ama öyle görünüyorlar. Hıçkırıkları duymak bile Yusuf'un yüreğini parçalıyordu.

Sonunda Angel sakinleşti ve titreyerek bir nefes verdi.

"Melek mi? Daphne mırıldandı. 'Midillilerim var. Onları görmek ister misin?

Çocuk dondu kaldı.

"Hayır demekte sorun yok," dedi Daphne. 'Hazır olana kadar hiçbir şey söylememekte sorun yok. Ama midillilerimi görmek istiyorsan başını sallayabilirsin.

Melek yavaşça başını kaldırdı ve Yusuf nefesini tuttu. Çocuk çaresiz görünüyordu. Sanki bir şey söylemeyi çok istiyor ama söyleyemiyordu. Ya da söyleyemiyordu.

Daphne ona gülümsüyordu. "Midilliler mi?" diye sordu, cesaret verici bir şekilde başını sallayarak.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Angel da başını salladı. Gözlem odasındaki üç kişi hep bir ağızdan nefes verdi. Heidi, "Orospu çocuğu," diye fısıldadı.

"Kızlar midillilere bayılır," dedi Kate. 'Daphne'nin çiftliğine bir ziyaret ayarlayabilir misin?

'Bunu gerçekleştireceğim,' diye söz verdi Heidi. 'Bu bana yardımcı oluyor aslında. Doktor bugün onu hastaneden taburcu etmeye hazırdı ve bu gece koruyucu aile ayarlamamı söyledi. Onun için doğru yeri bulmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kate kaşlarını çatı. 'Ona bizden izin alması gerektiğini söyledim. Angel'ı koruyucu gözetim altına alacağız, en azından kim olduğunu ve ne tür bir tehlike altında olduğunu öğrenene kadar.

"Güzel. Koruyucu gözaltını en kısa sürede ayarlamalısınız. Artık tıbbi olarak aklandı.

Yapacağım. Doktora yarın sabah onu kontrol edeceğimizi söyleyeceğim. Böylece onu Daphne'nin çiftliğinden alıp doğrudan güvenli bir eve götürebiliriz. Yarın saat 10'a kadar onu Daphne'nin çiftliğine götürebilir misin?

"Yapacağım. Heidi, Daphne'nin küçük kızı hâlâ kucağında tuttuğu görüşme odasına döndü. Melek'e uzandı ama çocuk kollarını Daphne'nin boynuna doladı ve sarıldı. Daphne gözlerini kapattı ve Joseph onun gözyaşlarıyla savaştığını görebiliyordu. Uzun bir süre Angel'la birlikte oturdu, Heidi yakındaki sandalyelerden birinde sabırla bekledi. Ama sonunda Daphne başını kaldırdı.

"Angel, tatlım. Bayan Heidi ile gitme vakti geldi. Ama yakında midillilerimi göreceksin.'

Angel'ın gözlerindeki çaresizlik daha da artmıştı ama Heidi'nin onu almasına izin verdi. Sarsıldığı her halinden belli olan Daphne gözlem odasına girdi ve doğruca Joseph'in kollarına atıldı. Kız titriyordu ve Joseph kendini bir canavar gibi hissediyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Senden bunu yapmanı istememeliydim.

Hayır. Yapmalıydın. Yaptığına sevindim. Konuşmak istiyor ama çok korkuyor.'

'Belki konuşur,' dedi usulca. "Sen . "Biliyorum. Ben de buna güveniyorum.

Kate boğazını temizledi. "Ben çıkıyorum. Yarın Angel için koruma ayarlayacağım. Katilin kimliğini belirleyebilirse, yarım kalmış bir iş olur. Ayrıca fotoğrafını ve paltonun tarifini Manhattan saha ofisine göndereceğim ve ben Washington'ı kontrol ederken New York'taki kürkçülerle görüşmelerini sağlayacağım.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Joseph. "Teşekkürler Kate. Yalnız kaldıklarında Daphne'nin çenesini kaldırdı ve onu öptü. Tutkuyla değil ama rahatlatıcı bir şekilde. "Özür dilerim. Senin için zor olacağını biliyordum ama seçeneklerim tükeniyordu.

Biliyorum. Ve gerçekten iyiyim. Ama beni bir dakika daha tutabilir misiniz?"

"Zor olacak," diye alay etti, sonra onu kendine çekti ve yanağını başının üstüne yasladı. Saniyeler rahat bir sessizlik içinde geçip gitti, ta ki cebindeki cep telefonu çalana kadar.

'O bakmalısın,' dedi. "Muhtemelen önemlidir.

"Bu bir mesaj, arama değil. Ama Daphne'nin haklı olduğunu biliyordu. Angel elindeki davalardan sadece . Gerçi sadece bir tanesi bu kadar öncelikliydi: iki hafta önce Batı Virginia'da bir kulübenin arkasında gömülü olarak buldukları iki düzine kurbanın kurtarılması.

Yavaş bir çalışmaydı. Kanıtları yanlışlıkla yok etmemek için son iki haftayı yer radarı kullanarak gömü alanının haritasını çıkarmakla geçirmişlerdi. Cesetleri çıkarmaya birkaç gün önce başlamışlardı.

Bir ceset hariç. Yan tarafta gömülü olarak buldukları yetişkin bir erkek tüm kurbanlar genç kızlardı. Önce onun cesedini çıkarmışlardı. Ve sonra Joseph, Daphne'ye babasını bulduklarını söylemek zorunda kalmıştı. Yaklaşık otuz yıl boyunca Daphne babasının onları terk ettiğini düşünmüştü, oysa babası bunca zamandır isimsiz bir mezarda yatıyordu.

Metni okuduktan sonra, "Sophie Johannsen'den gelmiş," dedi. Sophie, yeraltı haritalama konusundaki uzmanlığını gönüllü olarak sunan arkeologdu. 'Seninle temasa geçmeye çalışıyor, Daphne. Onu en kısa zamanda aramanı istiyor.

Daphne'nin iç çekişi yorgundu. "Biliyorum. Bu sabah sesli mesajını aldım ama onu geri arayacak cesareti kendimde bulamadım. Babamın gitarını cesedinin bulunduğu yere yakın bir yerde gömülü olarak bulmuş. Su geçirmez bir kılıf içinde olduğu için mükemmel durumda olduğunu söylüyor. Sophie onu bana vermek istiyor ama şu anda kulübeye dönmeyi kaldıramam.

'Tamamen anlaşılabilir. İsterseniz onu arayabilirim'.

'Hayır, ben yaparım. Ondan bunu bir kenara koymasını isteyeceğim ve adamlarınızdan biri daha sonra bana getirebilir.

'Kulağa bir plan gibi geliyor. Şimdi iyi misin?'

'Önceden iyiydim. Sadece bana sarılman hoşuma gidiyordu.' 'Sana daha sonra sarılacağım. İşten eve döndüğümde. "Bekliyor olacağım.

İkinci Bölüm

Baltimore; 23 Aralık Pazartesi, saat :00.

Amber Knowles mutfaktan koşarak çıktı ve ocakta kaynamakta olan bebek şişesi meme uçları tenceresini bıraktı. 'Sakin çarpma. . .' Kapı çarptı ve bebek ağlamaya başladı. "Onu daha yeni uyuttum.

Brock elinde market poşetleriyle onu iterek geçti. "Özür dilerim," dedi samimiyetsizce. "Her neyse. Yatak odasına geri döndü ve bebeği beşiğinden kaldırdı. "Sen çok belasın," diye mırıldandı. 'Senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Senden gerçekten nefret etmeye başlıyorum. Ama çok güzelsin. Yeni annen ve baban senin için büyük paralar ödeyecek. Para konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacak.

tekrar.'

Çünkü Amber yaptı. Sürekli olarak. Yasal faturalar, Brock'un giderek daha pahalı hale gelen 'takviyeleri' ve hastaneden özel hemşireliğe geçerken aldığı büyük maaş kesintisi arasında ... Sürekli fatura tahsildarlarından kaçıyordu ve bundan çok yorulmuştu.

Velet sonunda tekrar uykuya daldı ve Amber kendini mutfağa sürükledi. "Bir dahaki sefere," diye tersledi, "lanet kapıyı çarpma.

"Hey, bebeğim, ben de tatil yapıyor değilim. Brock market poşetlerinden birinden bir torba çocuk bezi çıkardı. "Bu piçler çok pahalı.

"Sana çocukların çok pahalı olduğunu söyleyip duruyorum. Belki bir dahaki sefere annen torun konusunda başımızın etini yediğinde hatırlarsın. Ona onlara paramızın yetmeyeceğini söyle ki yakamdan düşsün.'

Brock, 'Yakında istediğimiz her şeye paramız yetecek,' dedi. "O zaman bebek sahibi olabiliriz.

Lanet olsun. Bunu konuşmuştuk, Brock. Bu vücut için en az senin kadar çalıştım. Mızımız bir veledin bunu mahvetmesine izin vereceğimi sanıyorsan ...' Adam sırtıtmaya başlayınca sözünü aniden kesti, bu onun da gülümsemesine neden oldu. "Sadece zincirimi çekiştiriyorsun, değil mi?

"Sadece yapması çok eğlenceli olduğu için. Uzandı ve kızın kıkına bir tokat attı. 'Bu vücudu ben de seviyorum. Ve bu küçük fiyaskodan sonra, bir daha bebek görmezsem mutlu olacağım.

"Güzel. Masaya baktı, gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, listemden bir şey aldın mı? Masa bira ve 'onsuz yaşayamayacağı' protein karışımlarıyla doluydu.

"Çocuk bezi ve üç kilo biftek getirdim. Ve bu arada, meme uçların kaynıyor.'

Ateşi kısmak için koştu. "Ocağı kendiniz söndürmek aklınıza gelmedi mi?

'Ama o zaman meme uçlarının kaynadığını söyleyemezdim. Ve bu asla eskimez.'

Başını salladı, öfkesi bir kez daha dağıldı. "Tam bir ortaokul çocuğusun.

"Beni bu yüzden seviyorsun.

"Haklısın. Aslında bunun nedeni, spor salonunda geçirdiğı onca saatin çok iyi harcanmış olması ve yatakta da harika olmasıydı. İkisi birlikte çok iyi görünüyor, kalabalığın içinde yürüdüklerinde baş döndürüyorlardı. Gösterişli kıyafetler içinde, süslü arabalarla her gece farklı bir beş yıldızlı restorana giderken ne kadar iyi görüneceklerini hayal edin.

"Onu gördün mü? Brock kayıtsızca sordu ama Amber buna kanmadı. Neşeli Brock binayı terk etmişti. İş konuşmanın zamanı gelmişti ve Amber'ın söyleyecekleri hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Evet. Doktor gitmeye hazır olduğunu söyledi. Sosyal hizmet görevlisine onu koruyucu aileye vermesini söyledi.

Nihayet. Onu bakıcılardan alıp buradan gideceğiz. Doğruca gidersek çarşambaya evde olabiliriz. Çocukları bırakırız ve paramızı alırız. Kız hemen kabul etmeyince kaşlarını çatı. "Sakın bana vazgeçtiklerini söyleme? Orada çok iyi bir çocuk var.

"Hayır. Hatta avukatları bugün bana üç kez mesaj atıp onu ne zaman bırakacağımızı sordu. Anlaşma hâlâ geçerli. Beyaz, sarı saçlı, mavi gözlü, mükemmel bir kız bebek geliyor.

Mükemmel. Diğeri için yaptığım düzenleme de hâlâ geçerli. Bugün onaylandı.'

"Güzel. Ama bu anlaşma Amber'ın pek hoşuna gitmemiştir. Çocuksuz bir çiftte bebek satmak iyiydi ama altı yaşındaki bir çocuğı satmak ... Ama bunun dışında

Çocuğu öldürmek için fazla seçeneği yoktu.

Brock, "Biraz daha genç olsaydı elbette bebek için daha fazlasını alabilirdik," diye yakındı. *Tekrar*. Amber onun fiyat konusunda sızlanmasını duymaktan bıkmıştı.

Amber sert bir sesle, "Ne yazık ki bebeğin annesi bu plana uymadı," dedi.

"İşteki ilk gününde yüzüne bir yastık tutmalıydın. "Ne kadar oyalanacağını bilseydim yapardım.

"Hayır, yapmazdın," dedi nefret etmeye başladığı o küçümseyici tavırla.

"Muhtemelen hayır. Amber pek çok şey olabilirdi ama ölmekte olan bir kadının soğukkanlı katili olmak? Onun tarzı değildi. Bunu Brock'a bırakmıştı. 'Ayrıca, hiçbir şey fark etmezdi. Bebekler araba gibidir. Birini galeriden çıkarırsınız ve değeri otomatik olarak düşer. Onu yeni doğmuşken alamazdık. Amber, bebek iki aylık olana kadar Smirnov'larla tanışmamıştı. "İki aylık bir bebekle altı aylık bir bebek arasındaki fark önemsizdir.

Brock bir şişe bira açarken düşünceli bir şekilde, "İhmal edilebilirlik bakanın gözündedir," dedi. 'O kolyeyi elimize geçirdiğimizde "önemsiz" konusunda çok daha az endişeleneceğim.

"Ve küpeler," diye mırıldandı Amber. 'Ve yüzükler ve bilezikler ...

!

Elmaslar, zümrütler ve safirler. *Aman Tanrım*. Büyülenmişti Tatiana'nın mücevherlerini ilk gördüğü andan itibaren, kadının onları her gün takmasına hayret etmişti. Ama Tatiana ona, kanser teşhisi konmadan önce gece elbiseleriyle birlikte taktığı daha da güzel mücevherleri olduğunu söylemişti. Hepsi kasadaydı.

Her bir parçanın ne kadar değerli olduğunu ve Smirnovların servetinin büyüklüğünü keşfetmek Amber'ın aklını başından aldı. Tatiana'nın mücevherleri tek başına dokuz yüz bin dolara satılabilirdi. Ve bu sadece bir çitten alabilecekleri miktardı. Perakende mi? Aslında bunun üç katına mal olmuşlardı.

Amber faturalarını ödemekte zorlanırken Smirnov'ların bu kadar parayı bu kadar pervasızca harcaması onu çok kızdırmıştı. Ama son gülen o olacaktı. Mücevherlerin satışıyla hem bebeğin hem de veledin satışını birleştirdiklerinde, o ve Brock milyoner olacaklardı.

"Tatiana'nın mücevherlerini benden sakladığına hâlâ inanamıyorum. Onca ay onunla ilgilendikten sonra bana hâlâ güvenmiyor muydu? Kaltak.' *Bana borçluydular. Smirnov'lar bana borçluydu.*

Brock biranın yarısını yudumladı. Gözleri hiç hoşlanmadığı o kızgın parıltıyı almıştı. "Onları yanında getirdiğine emin misin? Onları Minnesota'daki otel kasasında bırakmadı mı?

Bana yirmi kere sordun, Brock. Evet, onları yanında getirdi. Ayrıldığımız gün, kasadan çıkarıp ona giydirmemi isteyip istemediğini sordum. O ana kadar berbat görünüyordu ama sonunda daha kolay olacağını düşündüm. Hayır dedi, onları çoktan paketlemişti. Bir hırsızın onları bagajdan çalabileceğinden endişelendim ve o da bagajda olmadıklarını ve onlar için endişelenmememi söyledi. Güvende olduklarını söyledi.

"Ve evet, siz tekrar sormadan söyleyeyim, bir keresinde sahildeyken bunları taktığını bile gördüm. Battaniyelere sarınmış bir şekilde plaj sandalyesinde oturuyordu, kolyeyi ve küpeleri takmıştı. Onu otel odasına geri getirdiğimizde kocası küpeleri ondan aldı ve odadan çıktı. Bana kalmamı ve "karısını rahat ettirmemi" söyledi. Geri döndüğünde mücevherler yoktu, yani söylenenin aksine bavulda bir yere saklanmış olmalıydı.

"Bavulları kontrol ettik," dedi Brock tiksintiyle. 'Çantasını ve o aptal bebeğin aptal bez çantasını kontrol ettik. O veledin yanında getirdiği bütün oyuncak bebekleri parçaladık. Giydikleri kıyafetleri kontrol ettik. Orada değillerdi.'

"O zaman Mercedes'teler. Smirnov'ları eski bir hurda yığnında yakmışlar ve Smirnov'un Rochester'dan ayrılmadan önce nakit parayla satın aldığı Mercedes SUV ile uzaklaşmışlardı.

Mayo Kliniği Tatiana'ya kişisel işlerini düzene koymasını söyledikten bir gün sonra.

"Kahretsin! Brock öfkeyle elindeki bira şişesini duvara fırlattı. 'O Mercedes'i perçinlerine kadar söktüm ve *hiç mücevher yok!*

Amber irkildi. Brock'un bu yönünü daha sık görüyordu, her gün aldığı 'takviyelerden' kaynaklanan bu öfke nöbetlerini. Sadece kilo alana kadar steroid alacağına söz vermişti.

Bu dört yıl önceydi ve giderek daha fazla kullanıyordu. Eskiden onu endişelendiren sadece masraflardı. Şimdi ise Brock'un kendini

Kontrol.

'Biraz ara verelim bebeğim. ,' dedi yumuşak bir sesle.

"Ben sakınım. Başını ellerinin arasına alarak masaya yığıldı. "Lanet olsun.

Amber bir bez aldı ve biranın duvarda yarattığı pisliği temizlemeye gitti. Ev sahiplerini -her kimse onlar- Noel tatili için gittikleri sırada misafirleri olduğu konusunda uyarmak için bir neden yoktu. "Mücevherleri plajdaki son otel odasında bırakmadıklarını biliyoruz çünkü onları da parçalara ayırdık.

"Aramadığımız sadece bir yer daha var. Brock başını kaldırdı ve sertleşmiş, suçlayıcı gözlerle ona baktı. "O velet. Lana. Kaçarken onu bir yere saklamış olmalı. Ama ona nerede olduğunu soramayız, değil mi? Çünkü o artık elimizde değil.

Amber elindeki bezi lavaboya fırlattı, şimdi öfkeliydi. "Yine beni mi suçluyorsun?" "Çocukları lanet Mercedes'te tutmak senin sorumluluğundu! Sen

onu izlemiyorlardı, o da . Evet, seni suçluyorum!"

"Ona yatıştırıcı içeren meyve suyu verdim. Çoktan uyumuş olmalıydı.

Brock acı bir şekilde, "Uyumuyordu," dedi. "Ve sen onun kaçmasına izin verdin. "Seçim yapmak zorundaydım. Bebeği bırakıp peşinden koşamazdım. Lana'nın

Babasının vurulduğunu gördüğünde histeriye kapılmış ve Amber'ın yetişemeyeceği kadar hızlı koşmaya başlamıştı. *Lana neden uyumaya gitmemişti?* "Altı aylık bir çocuk, altı yaşındaki bir çocuktan çok daha değerlidir.

'Evet, ama altı yaşındaki çocuk *konusabiliyor. Polislere isimlerimizi söyleyebilir.* "Söylemez," diye ısrar etti Amber. "Çok korkuyor. Bundan eminim.

'Evet, kız kardeşiyle hastane koridorlarında bir aşağı bir yukarı yürüyerek. Gerçekten korkutucu, Amber.'

"Ona konuşursa bebeği öldüreceğimizi söyledim, tıpkı ailesi gibi. O ilk gün hastane odasına gizlice girerek büyük bir risk aldım. Bu yüzden kaçmasına izin verdiğim için bana bağırma. Sesini alçalttı, çünkü o da bağırıyordu. "Bebeği uyandıracaksın.

"Canım isterse bağırırım," diye mırıldandı. "O hastaneye gitmek aptalca bir fikirdi.

'Son dört gündür her gün böyle söylüyorsun. Anlatmasına izin vermemi mi tercih edersin?

'Hayır,' diye hırladı. 'O sürtüğü en başta kaybetmemeni tercih ederdim. Artık senin yüzün de hastane kameralarında. Birbirimizi öldürmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık.

Sonra sendeleyerek acil servise gidip arabanızın çalındığını, sizi bayılıp çocukları aldıklarını söylersiniz. Evinde özgür olabilirdin, ama şimdi postanede En Çok Aranılan On Kişi listesinde olacaksın. Aniden sakinleşti. "Sen de ortadan kaybolmak zorunda kalacaksın."

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Onunla bu tartışmayı defalarca yapmıştı ama 'sen de ortadan kaybolmak zorunda kalacaksın' lafı yepyeni bir şeydi. "Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı ve eski Brock geri döndü. "Yani sana yeni bir kimlik bulmalıyız. Yüzünü değiştirmek için estetik ameliyat. Ne demek istediğimi sandın? Seni öldürmek istediğimi mi sandın? Tanrı aşkına Amber. Kendine gel."

"Özür dilerim. Sadece stresli birkaç gün geçirdim."

"Biliyorum. Buraya gel. Kız onun yanına oturdu ve adam kolunu kızın omuzlarına doladı. "Sadece yüzünü değiştirmek zorunda olduğumuz için üzgündüm. Onun ağzını sertçe öptü. "Yüzünü seviyorum."

"Benim de hoşuma gitti. Ama araba kaçırma hikayesi tutmazsa bu her zaman B planıydı. Başını onun omzuna yasladı. "Neredeyse Noel geldi ve alışveriş yapacak zamanım olmadı."

"Yakında bitecek. Yarın veledi koruyucu aileden alacağız, mücevherleri nereye sakladığını bulacağız, çocukları yeni ailelerine götüreceğiz. Sonra yeni bir başlangıç yaparız. Düşene kadar alışveriş yapabilirsin."

Amber daha fazla öfke için kendini hazırlayarak bir nefes verdi. "Evlatlık vermeyecek. Henüz değil."

"Ne? Doktorun taburcu edilmeye hazır olduğunu söylediğini sanıyordum."

İstedi. Ama aptal sosyal hizmet görevlisi onun kalmasını istedi. Ve ...' Yüzünü buruşturdu.

"Söyle bana," diye talep etti, sesindeki tehdit geri gelmişti.

"Bugün onu polisleri görmeye götürdüler. Hemşirelerin yarın onunla yeni bir tür terapi yapmak istediklerini söylediklerini duydum. Onu konuşturmak için. At terapisi. Hiçbir şey söylemedi, sadece burnundan sertçe nefes almaya başladı. Amber sessizliği doldurmak için acele etti. "Bu haftanın terapilerinden biri. Gazete makalelerinde iyi görünüyor ama işe yaramıyor."

"Peki danışmanlık diplomanı tam olarak ne zaman aldın? Brock ısırdı. "Tanrım, bu tam bir karmaşa."

"O kadar da kötü olmayabilir," diye temkinli bir şekilde söze girdi.

"Düşünüyordum da."

"Lanet olsun. Şimdi kesinlikle boku yedik."

'Kes şunu,' diye tersledi. 'Ben bu işin senden daha derinindeyim. Bu aileyle bağlantılı olabilecek tek kişi benim. Şimdi beni dinleyin. Çocuğu binadan çıkarıp muhtemelen şehir dışına götürecekler. Çünkü atlar *ot* yer ve şehrin dışında *ot* bulabilirsiniz.

Brock saçlarından tutup başını geriye doğru çektiğinde bir çığlığı bastırdı. "Bana patronluk taslama Amber. Beni zaten olduğumdan daha fazla kızdırmak istemezsin.

"Özür dilerim. Adam kızın saçlarını bıraktı ve kız kalbi hızla çarparak kafa derisinin arkasını ovuşturdu. 'Ben sadece şehirden uzaklaştıklarında Smirnov'ların cipine yaptığımızı yapabileceğimizi söylemeye çalışıyordum. Onları yoldan çıkmaya zorlar, şoförü öldürür ve kızı alırız. Çok kolay.'

"Belki," dedi Brock huysuzca. "Tabii onu koruyan polisler yoksa.

Amber eğilip onun çenesini öptü. "Bu yüzden bir şarjöre bu kadar çok mermi koyuyorlar, bebeğim. Onu öfkesinden uzaklaştırmayı planlayarak gömleğinin düğmelerini açtı. Sert bir sikişten sonra kedi yavrusu gibi olacaktı. Her zaman öyleydi.

Ama onu itti. 'Şimdi olmaz. Mercedes'i tekrar bir araya getirmeliyim ki bir kaçış arabamız olsun. Garaja girdi ve onu şaşkın şaşkın kendisine bakarken bıraktı.

Ve endişeliydi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Onu hiç itmemişti. *Sadece stresli ve yorgun*, diye kendini temin etti. *Ama benden yorulmadı.*

Birkaç gün sonra her şey gerçekten bitmiş olacaktı. Ödemelerini alacaklar ve her yerde yeniden başlayabileceklerdi - L.A., Chicago, New York. Belki Miami'de bile. Minicik bir bikini giyecek, beyaz kumlu bir plajda kasıla kasıla yürüyecek ve istediği erkeği seçebilecekti.

Eğer Brock ondan sıkıldıysa. *Ki sıkılmadı.*

Ama eğer öyleyse ... Koltuktan kalktı ve dolu olduğundan emin olmak için çantasından silahını çıkardı. *Brock'un gerçekten ortadan kaybolmamı istemesi ihtimaline karşı.*

23 Aralık Pazartesi, 10:45

Joseph, Daphne'nin buklelerinden birini hafifçe çekiştirdi ve tembelce geri yayılmasını izledi. Daphne onun yanına uzandı, bacakları onunkilerle iç içe geçmişti ve doygun bir halde göğsünü okşarken adeta mırıldanıyordu.

O da öyleydi. Eski kocasının bencil hıyarıyla yaptığı yalnız evlilik ona sınırlı bir cinsel deneyim kazandırmıştı ama çok hızlı öğreniyordu. *Ve ben çok şanslı bir adamım.* Söz verdiği gibi onu bekliyordu, yemek masadaydı, üzerinde dans eden zencefilli kurabiye adamlar olan bir Noel önlüğü giymişti - ve başka hiçbir şey yoktu. Hayatında hiç bu kadar hızlı yemek yememişti.

Şimdi onu kollarına almıştı, şöminede ateş çıkırdıyor ve müzik setinde Nat King Cole kestaneler hakkında mırıldanıyordu. "Bunu sevdim," diye mırıldandı.

"Ben de," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Ama her gün böyle bir muamele beklemeyin.

"Ne? Ev yemeği mi? Nat King Cole?"

Güldü. "Önlük. Ford'un bu gece burada olmayacağını biliyordum, bu yüzden şanslıydın.

"Kesinlikle yaptım," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Hem de üç kez.

"Ben bir kaplandım," dedi gururlu bir şekilde başını sallayarak ve adamın kıkırdamasına neden oldu.

"Mutfak zeminini temizlememiz gerekecek. Daha sonra hareket edebileceğimi varsayıyorum.

İlk seferinde onu mutfak masasına götürmüştü, kirli bulaşıklara lanet olsun. İkincisinde, üst kattaki koridorda ona saldırmıştı. Kendini yeniden bir genç kız gibi hissetmişti ve bu çok iyi gelmişti.

kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Muhtemelen günlerce kışırda halı yanıkları olacak. Şikayet ettiğimden değil. Çünkü sonunda yatağa varmışlardı ve bu en iyi zamanıydı. Acele etmemiş, onu inletmiş, iç çektirmişti. Onun adı. Her zaman onun adı. *Çünkü o benim.* Bundan hiç şüphesi yoktu.

Öyleyse evlen onunla. Bu düşünce onu ürkütmemişti. Neredeyse bir yıl önce onu ilk gördüğü andan beri bunu istiyordu. Ona şu anda evlenme teklif etmek istiyordu ama o romantik bir kur yapmayı hak ediyordu, bu yüzden çok erken bir teklifte bulunmadan önce düşüncelerini başka bir yöne çevirdi. "Ford nerede bu arada?"

"Çiftlikte, Maggie'nin Angel'ın yarınki ziyareti için hazırlanmasına yardım ediyor. Maggie, Daphne'nin şehrin otuz dakika kuzeyindeki at çiftliğini işletiyordu. Çiftlik, Daphne'nin boşandıktan sonra satın aldığı ilk şeylerden biriydi. Serseri eski kocası onu zengin ve rahat bir halde bırakmıştı ve o da başkaları için para harcamayı seviyordu. Maggie aynı zamanda Daphne'nin evlatlık teyzesi ve at terapisi sayesinde

Daphne'nin iyileşmeye başlamasına yardımcı oldu. 'Angel'a midillileri görebileceğini söyledim ama bizde sadece atlar var. Çok korkutucu olabilirler. O çok küçük bir şey.

"Midilli mi aldın?" diye sordu.

Hayır. Bir yıl önce bir tane kurtardık. Tamamen kemikliydi, ama şimdi kilo aldı ve gerçekten nazik. Onu torunları ziyarete gelen bir komşumuza ödünç verdim. Ford onu eve getirmeye gitti. Meşgul olmak onun için iyi. Olanları aklından çıkarmasına yardımcı oluyor. Joseph'in çenesini öptü. "Beni Angel'ın davasına dahil ettiğin için teşekkür ederim. Benim de meşgul olmaya ihtiyacım var.

"Biliyorum. Tereddüt etti, sonra bunun için iyi bir zaman olduğunu düşündü. 'Sophie Johannsen bu öğleden sonra beni aradı. Ona babanın gitarını tutmasını isteyen bir mesaj bıraktığını, kulübeye dönmeye hazır olmadığını söyledi. Anlaşılan oraya gelip gitarı almanı hiç istememiş. Onu sana getirecek. Umarım sorun olmaz.'

Başını tekrar kaldırıp gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ne zaman?

Yarın. Öğleden sonra doğum uzmanına muayene olmak için Philadelphia'ya dönmesi gerektiğini ve yolda uğrayacağını söyledi. Sen orada olacağın için çiftliğe gelmesini söyledim.

"Ama . . . Yani, bu onun için çok hoş. Ama bunu yapmak zorunda değil. Bu onun yolu değil.'

"Daphne, "ama" demeyi kes. Sus ve değişiklik olsun diye başkalarının seninle ilgilenmesine izin ver.

"Evet, efendim. Ona doğru yerleşti. "Bu kısmı ben de seviyorum. Günümüz hakkında konuşmak. Güzel bir şey.

'Bunu her gece yapmalıyız,' dedi. "Sonsuza kadar. Söyleyeceğini bilmeden ağzından çıkmıştı bu sözcük ama üzgün değildi.

"Tamam," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Benimle evlenecek misin, Carter, yoksa ne?" Adam güldü. "Evet. Seninle evleneceğim.

"Güzel," dedi. 'Sadece emin olmak istedim. Seni seviyorum, biliyorsun.

Biliyorum. Ve iyi ki biliyorsun, çünkü ben de seni seviyorum. Şimdi git uyu.'

24 Aralık Salı, Sabah 9:55

Daphne ahırın dışında durmuş, Angel'ın ziyaretine odaklanmaya çalışıyordu ama içi içini yiyordu. Parmağına bir bakış attı, hâlâ yarı şaşkındı.

Joseph'le yaptığı konuşmayı neredeyse rüyasında gördüğünü sanacaktı. Ta ki uyandığında komodinin üzerinde bir fincan kahve ve parmağında yüzüğü bulana kadar. Joseph işe gitmişti ama her şeyi açıklayan bir not bırakmıştı.

"Seni o kayaya bakarken görüyorum. Maggie gelip onun yanında durdu. 'Çok yakından bakma. Gözünü çıkaracaksın.'

"Büyükannesininmiş. Aile kasasından almak için erken çıktı. "Emin sorardım ama emin olduğunuzu görebiliyorum," dedi Maggie, kayarak Kolunu Daphne'nin omuzlarına doladı. 'Mutlu olup olmadığını sormama gerek yok. Bir yıldızdan daha parlak parlıyorsun.

'Mutluyum ama ışıldamayı kesmeliyim. Angel'ı korkutacak kadar neşeli olmak istemiyorum.

"Merak etme. O buraya geldiğinde .'

Maggie haklıydı. İki federal ajan, Heidi Breckenridge ve küçük Angel'ı taşıyan araba geldiğinde Daphne'nin aklı durmuştu. Joseph büyük siyah Escalade'iyile arkalarından geldi.

Angel arka koltukta başı öne eğik oturuyordu. Daphne arabadan inmesine yardım ettiğinde, gözleri ayaklarının üzerinde, ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Daphne Angel'ın çenesini kaldırdı. "Midillimi görmek ister misin?

Daphne elini uzattı ve Angel uzun bir süre ona baktıktan sonra küçük elini elinin içine soktu. Ve tekrar ayaklarına baktı. "Bu Bayan Maggie. Midillilerle o ilgilenir. Sorun olmazsa o da bizimle geliyor. Angel cevap vermedi. Daphne Maggie'ye çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı.

'Sorun değil,' dedi Maggie. 'Sen de aynı şekilde davrandın. Hazır olduğunda konuşacaktır.

"Biliyorum. Daphne, Joseph'in kendisini izlediğini fark etti ve parmağını sallayarak elmasın parlamasını sağladı. "Teşekkür ederim," dedi ve Joseph'in sırtına neden oldu. "Angel'ın işi bittiğinde geri döneceğiz.

Angel'ı ahıra götürdü, Maggie ve Heidi de onu izledi. Joseph ve iki FBI ajanı onları korumak için dışarıda kaldılar.

Maggie arkalarından kapıyı kapattığında Heidi, 'Oh, güzel ve sıcak,' dedi.

Maggie kıkırdayarak, "Her zaman bir sonraki hayatımda Daphne'nin atlarından biri olarak geri dönmek istediğimi söylerim," dedi. "İyi yaşıyorlar. Midilliyi ahırdan çıkarıp Angel'ın durduğu yere götürdü.

Daphne midilliyi kulaklarının arkasından kaşdı. "Onun adı Sissy.

Angel'ın çenesi yukarı kalktı, gözleri irileşti. Dehşete düşmüştü. Yine o çaresiz bakışı takındı, sanki konuşmayı çok istiyormuş gibi.

"Acaba Angel'ın adı gerçekten Sissy mi?" diye mırıldandı Daphne, sonra küçük kızın yüzünü görmek için eğildi. 'Tüm atlarıma en iyi oldukları için altın heykel kazanan film yıldızlarının isimlerini veriyorum. Bir Gracie'm, bir Ingrid'im ve bir Claudette'im var. Hepsi at. Sissy tek midillimiz.'

Maggie iki fırça aldı, birini Angel'a verdi ve diğeriyle midilliye fırçalamaya başladı.

"Onu sevebilirsin," dedi Daphne. 'Sissy ısırmaz. Ya da onu fırçalayabilirsin. Angel'ın elini tuttu ve sargılı ellerini acıtmaması fırçayı nasıl tutacağını gösterdi. "Sissy'ye istediğin her şeyi söyleyebilirsin ve o tek kelime bile etmez.

Daphne elini çekti ve nefesini tuttu. Angel'ın eli hareketsiz kaldı, sonra yavaşça fırçalamaya başladı. Birkaç dakika sonra küçük kızın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. Daphne ona doğru uzanmaya başladı ama Maggie boğazını temizledi.

Maggie sessizce, 'Daphne, Heidi, neden ofise gitmiyorsunuz,' dedi. 'Bunu aceleye getiremezsiniz. Çocuğu rahat bırakın. Bırakın ağlasın.

Daphne ve Heidi razı oldular ama kapı aralığında durup izlediler. Daphne iç çekti. "Konuşmam aylarımı aldı ve hiçbir zaman tüm gerçeği anlatamadım. Çok korkmuştum. Maggie çok sabırlıydı. Bazen dışarı çıkar ve saatlerce sessizlik içinde atları fırçalardık.

"Son zamanlarda at terapisi hakkında bir şeyler okuyordum," dedi Heidi. "Çok basit görünüyor.

Öyle. Ve herkese yardımcı olmuyor. Ama bana yardımcı oldu.

"Böyle bir şeyi kullanabilecek çocuklarla dolu bir dosya çekmecem var.

Daphne'nin içinde bir şeyler kıpırdandı. "Eminim şehirde sertifikalı programlar vardır.

Heidi yüzünü buruşturdu. 'Elbette, ama çoğunun bekleme listesi var. Ben de bu yüzden kullanmadım. Yer açılana kadar çocuklarım ya koruyucu aileye veriliyor ya da eve geri dönüyor.

". Merhaba?" Uzun boylu, çok hamile, uzun sarı saç örgölü bir kadın ahırın kapısını açtı.

Daphne bir korku hissetti. Dr. Sophie Johannsen buradaydı. *Babamın gitarını getiriyordu.* Çarpıntı şiddetlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Belki de kulübeyle bir ilgisi yoktu. Belki de babasının eşyalarıyla uğraşmaya hazır değildi.

Heidi kaskatı kesilmişti. "Birini mi bekliyordun?"

"Evet," dedi Daphne. 'Benimle konuşmaya geldi. Angel için bir tehlike oluşturmuyor. Eğer bir tehdit oluştursaydı Joseph ve ajanları onun geçmesine izin vermezlerdi. Hemen döneceğim. Sophie'yle yarı yolda buluşup elini uzattı. "Dr. Johanssen. Hoş geldiniz.

Sophie onun elini sıktı. "Lütfen bana Sophie deyin. Umarım bir sakıncası yoktur. Eve gitmeden önce seninle tanışmak istedim. Avuçlarını hamile karnının üzerine yaydı ve güldü. "Kocamın uzun, çok uzun bir süre daha şehirden ayrılmama izin vereceğini sanmıyorum.

Daphne, 'Mezarlıkların haritasını çıkarmadaki yardımlarınız için çok minnettarız,' dedi.

'Yardım edebildiğim için mutluyum. Olay yerindeki polis ve federal ajanlardan hakkınızda çok şey duydum. Herkes sizden övgüyle bahsediyor ve bazı kasaba sakinleri iyi dileklerini iletiyor. "Eğer küçük Daphne'yle karşılaşırsanız, ona iyi olmasına sevindiğimizi söyleyin," dedi kulağa çok otantik gelen bir tını ile.

"Etkilendim," dedi Daphne gülümseyerek. "Bir yerli gibi konuşuyorsun.

Sophie omuz silkti. 'Aksanlar ve diller konusunda oldukça iyiyimdir. Kasaba halkına size mesajı ileteceğime dair söz verdim, işte buradasınız. Bu olayın çözülmesinin kasaba sakinleri için ne anlama geldiğini anladığınızdan emin değilim. Sen çalınan masumiyetin bir sembolüydün. Emekliler seni aradıklarını hatırlıyor. Otuzlu yaşlardakiler bunu hayatlarının dönüm noktası olarak hatırlıyorlar - şeytanla ilk karşılaşmaları. Kendi mutlu sonunuzu bulmuş olmanız insanlara umut verdi.

Duyguları içinde kabardı. "Teşekkür ederim. Başıma gelenlerden dolayı çok bunalmıştım. Onları düşünemedim. Düşünmeliydim.

Neden gelesin ki? Bu yüzden geldim. Sana anlatmak için. Gitarını da getir. O - '

Maggie yaklaştığında durdu ve gözünü Angel'dan ayırmadan yürümeye başladı. "Böldüğüm için özür dilerim. Daphne, Angel konuşuyor.'

Daphne nefesini içine çekti. "Ne diyor o?"

'İngilizce konuşmaması dışında hiçbir fikrim yok. Sürekli aynı şeyi söylüyor, "midilli perspektifi" gibi bir şey. Maggie telefonunu çıkardı. "Onu kaydettim.

Çaldı ve Daphne kaşlarını çattı. "Slavca ya da Rusça gibi geliyor. Sophie hareketsiz kalmıştı. "Bu Rusça. "Rusça mı konuşuyorsun? Maggie şaşırarak sordu. "On dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum," dedi Sophie övünmeden, gerçekçi bir şekilde. "Bu işimin bir parçası. Bu küçük kız kim? Daphne, 'Çifte cinayetin olası tanığı,' dedi. "Onu anlıyor ? Sophie tekrar dinledi. "O sadece midillilerin koştüğünü görmek istiyordu." Bu mantıklı mı?" Daphne başını salladı. "Henüz değil. Heidi, Joseph'e buraya gelmesini söyleyebilir misin?"

24 Aralık Salı, saat 10:30.

Joseph aceleyle ahıra girdi, Sophie'nin kocası Philadelphia cinayet masası dedektifi Vito Ciccotelli de ona katıldı ve hamile karısının tehlikeli bir şey yapmadığını söyledi.

Sophie, beceriksizce midilliği fırçalayan ve gözyaşları yüzünden akan Angel'ı işaret etti. "Vito, o sadece bir bebek. Joseph'e döndü. "Bana bildiklerini anlat.

Diğerleri onu bilgilendirdikten sonra Sophie ve Daphne Angel'a yaklaşırken nefeslerini tuttular. Sophie alçak ve yatıştırıcı bir tonda Rusça konuşmaya başladı.

Angel dondu kaldı. Sonra geri çekildi, başını sallayarak daha çok ağladı. Bandajlı küçük elleriyle ağzını kapattı. Daphne görüşme odasında yaptığı gibi kollarını çocuğa doladı ve Sophie aynı yatıştırıcı tonda konuşurken onu salladı.

Sonunda Angel da bir şeyler fısıldadı ve Daphne'nin gözleri Sophie'ninkilere kaydı.

"Söyleyemeyeceğini söylüyor," diye tercüme etti Sophie. "Söylerse kız kardeşini öldüreceklermiş.

"*Sestra* kız kardeş mi demek? Daphne sordu. 'Midillinin adının Sissy olduğunu söylediğimde neden bu kadar korktuğu anlaşıldı. Onun adını sorabilir misin?

Sophie tercüme etti ve Angel gözlerini kapatıp dudaklarını büzdü. Sophie ciddi bir şeyler ekledi ve Angel ağzını açtı. Yine diğerleri

nefeslerini tuttular.

'Lana. Svetlana Smirnova,' diye fısıldadı.

"Aile adı Smirnov olmalı," dedi Sophie. Çocuğu Rusça teşvik ederek devam etti. "Ona kız kardeşini bulacağınızı ve kötü insanları cezalandıracağınızı söylüyorum.

Daphne Svetlana'nın çenesini kaldırdı ve başını salladı. "Bu doğru.

Sophie tercüme etti, sonra çocuk tekrar ağlamaya başladı. Ama gözyaşları arasında konuşuyordu, kelimeler o kadar hızlı akıyordu ki Sophie yetişmekte zorlanıyordu.

"Annesinin hastalandığını söylüyor. Hastaneye gitmek için Birleşik Devletler'e gelmişler. Midillilerin koşuşunu görmeye gitmişler. Ve denizi görmeye? Evet. Denizi. Hemşire iyi biri gibi davrandı ama kötü biri oldu. Arabayı çarptı ve sonra ... sonra adam geldi. O ...'

Svetlana yüzünü Daphne'nin omzuna çevirdi. Yine hareketsiz kalmıştı.

Sophie, Svetlana'nın koluna dokundu ve bir soru sordu. Daphne'nin omzuyla boğulan bir kelime seli daha döküldü. "Babasını silahla vurduklarını söylüyor. Silah adamın elindeydi. Svetlana babasının yanına koştu ve onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Elleri kan içinde kalmış. Babası ona saklanmasını söyledi, o da saklandı. Ama ateşin kokusunu alabiliyordu. Babasını bulmak için geri dönüş yolunu bulmaya çalıştı. Sürünmek zorundaydı ve karanlıktı. Korkuyordu. Arabayı bulmuş ama ...'

Svetlana boğuldu, yüzünü gömdü ve Daphne onu biraz daha hızlı salladı. "Oh, Joseph, yaprak gibi titriyor.

Joseph, Sophie ve kocasına kısık bir sesle, "Araba ateşe verilmiş," diye açıkladı. "Karda arabanın yanında otururken bulundu. Hava karanlıktı ve itfaiyeciler onu neredeyse gözden geçiriyordu. Beyaz paltosuyla kar yığınınna karışmıştı. "Neden bizimle konuşmadığını sorabilir misiniz?

Sophie sordu. "Kötü hemşirenin odasına geldiğini söylüyor. Ona ağzını kapalı tutması gerektiğini söylemiş. Söylerse bebeği öldüreceğini söylemiş.

'Hastaneden güvenlik kamerası kayıtlarını alacağım,' dedi Yusuf. 'Umarım kameralar kadının yüzünü çekmiştir. Lana ailesinin adını biliyor mu?'

Sophie sordu, sonra aldığı cevap karşısında alaycı bir şekilde gülümsedi. "Onların "Anne" ve "Baba" olduğunu söylüyor.

Heidi, "Annesinin neden midillileri görmek istediğini sor," dedi. "Ve nerede olduklarını.

Sophie sorduğunda Svetlana'nın omuzları çöktü ve kederle başını salladı.

"Hemşirenin annesine adada, kumda koşan midillilerden bahsettiğini söylüyor. Hemşire küçükken orada yaşıyormuş. Bazen midillileri yakalayıp satıyorlarmış ama çoğunlukla midilliler okyanusta koşup oynuyorlarmış. Ve ... annesi cennete gitmeden önce okyanusu görmek istemiş. Okyanusu hiç görmemişti. Ve midillileri görmek istedi."

"Midillileri gördüler mi? Heidi sordu.

"Evet," diye tercüme etti Sophie. "Sonra annesi güneşte otururken ve hemşire bebeğe bakarken Svetlana deniz kabuğu aradı. Babası da annesine baktı. O çok hastaydı. Sıksa. Hava çok soğuktu. Daha da hasta olacağından korkuyordu. Yakında cennete gideceğini ve lütfen oturup okyanusa bakmasına izin vermesini söyledi. O da öyle yaptı.

Bir an sessiz kaldılar, Joseph kocanın karısının yok oluşunu izlerken çektiği acıyı hayal edebiliyordu. "Ölmek üzere olan bir kadını ve kocasını öldürmek için gerçek bir canavar olmak gerekir," dedi çocuğun iyiliği için sesini alçak tutarak. "O hemşireyi bulmamız gerek.

Daphne aniden, 'Çizmelerindeki kum,' dedi. 'Bahsettiği yeri biliyorum - Virginia açıklarındaki Chincoteague Adası. Bir sonraki ada olan Assateague'de midilliler başıboş dolaşüyor. Yerel halk her yaz bir toplama yapar, midillileri kanaldan Chincoteague'e yüzdürür ve itfaiye için para toplamak üzere açık artırmaya çıkarırlar.

"Bununla ilgili bir hikaye var," dedi Heidi. "Küçük bir kızken okumuştum.

Daphne başını salladı. 'Ford küçükken ona okumuştum. *Chincoteague'li Misty*. Bende de midillilerin koştuğunu görme isteği uyandırdı, bu yüzden bir gün öğle yemeği hazırladım ve Ford'u götürdüm. Orası çok güzel.

"*My Little Pony* boyama kitabını seçerek şansını denedin, Daphne," dedi Heidi. 'Pony'nin Rusçası İngilizce ile aynı. "Pony," "mama," ve "Sissy," Lana'nın anladığı tek söylediğimiz şeyler olabilir.

Joseph ofisine mesaj attı. 'Ekibime Chincoteague otellerini kontrol ettirip Lana'nın fotoğrafını tanıyıp tanımadıklarını ve ailesini misafir olarak kaydettirip kaydettirmediklerini kontrol ettiriyorum.

"Peki ya annesinin tedavi için gittiği hastane? Maggie sordu. "Hangisi olduğunu hatırlıyor mu?"

Sophie sordu ama Svetlana başını hayır anlamında salladı. "Havanın soğuk olduğunu ve kar yağdığını söylüyor.

"Bu her yerde olabilir," dedi Heidi acımasızca.

"Belki de değil. Daphne Svetlana'yı sallamaya devam etti. 'Kıyafetlerine ve kürk mantosuna bakılırsa ailesi muhtemelen zengindi. Moskova'dan ABD'deki bir hastaneye kadar gelmişlerse, en iyilerinden biri olmalı. Bethesda'daki NIH, Cleveland Clinic, belki Minnesota'daki Mayo.

Svetlana başını kaldırdı. 'Minnesota,' diye fısıldadı. "Da.

Daphne ona çabucak sarıldı. 'Fotoğrafını da oraya gönderebilir miyiz Joseph? En azından onlarla birlikte seyahat eden hemşirenin kim olduğunu öğrenebilirler.

Joseph emri mesajla gönderdi. 'Sophie, ona insanların bir şey talep edip etmediğini sor. Ailesinin kimliklerini gizlemek için çok uğraşmışlar. Bunu planlamışlar. Özellikle bir şey istemiş olmalılar.

Sophie sordu. "Annesinin güzel bir kolyesi olduğunu ve adamın onu istediğini söyledi. Babasına nerede saklı olduğunu sorup durmuş ama babası söylememiş.

"Nasıl olsa onları öldüreceklerdi. Yusuf iç çekerek şöyle dedi. 'Hepsini öldürmeyi planlamayacak kadar hazırlıklı geldiler. Lana'yı koruyucu gözetim altına alacağız. Heidi, biz onu güvenli eve yerleştirene kadar burada kalabilir misin? Sophie, yardımın için teşekkürler.

"Benim için bir zevkti," dedi Sophie. "Lütfen nasıl sonuçlandığını bize bildirin.

Joseph Svetlana'yı Daphne'nin kollarından nazikçe çekti. "Onu yakında geri getireceğimizi söyle. Daphne'yi çabucak öptü. "Evde görüşürüz. Çok iyiydin, şekerim.

24 Aralık Salı, 11:45

Joseph ve Heidi, Daphne'yi Sophie ve kocası Vito ile ahırda bırakarak Svetlana ile birlikte ayrıldılar.

Vito saatini kontrol etti. 'Bizim de gitmemiz gerek Soph. O randevuyu kaçırmayacaksın. Daphne, gitarı nerede istersin? Burada, ahırda mı yoksa arabanda mı?'

Daphne, "Burada, ahırda harika olur," dedi. Onu eve götürmeye hazır olduğundan henüz emin değildi. 'Ofiste Maggie'nin masasının üzerinde, eğer

Zihin. Ama polisin kanıt için buna ihtiyacı yok mu?'

Sophie ona, 'Çoktan işleme alındı,' dedi. 'Polisler parmak izlerinin katile ait olduğunu tespit etti. Joseph'in adamlarından biri Latent'in geride bıraktığı pisliği temizledi ve sizin için ahşabı cilaladı.

Vito gitar kılıfını getirdi ve Maggie'nin masasının üzerine koydu. 'Su geçirmez kılıflar seksenlerde çok ağırdı. Şimdi yarısı kadar ağırlar.

Bir an için üçü de öylece durup çantaya baktılar. Sonra Vito anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Sophie, gitme vakti.

Sophie, Daphne'yi kucaklayarak, "Bütün bunlar şimdi biraz can sıkıcı görünüyor," dedi. 'Hazır olduğunda çantanın içine bak. Gitarla birlikte bir mektup ve bir kaset var. Üzerlerinde senin adın yazıyor. Kendine iyi bak.

Üçüncü Bölüm

24 Aralık Salı, 11:45

Amber tırnağını çiğneyerek at çiftliğine giden yolu izliyordu. "İşte geliyorlar.

Brock'un elleri direksiyona sıkıca yapışmıştı. "Kahretsin. Şimdi daha da fazla araba var.'

Daha önce iki araç vardı - Lana'yı, sosyal hizmet görevlisini ve iki polisi taşıyan araba ve içinde kaç polis olduğunu görmeyi imkânsız kılan renkli camları olan büyük siyah Escalade. Şimdi onları Pennsylvania plakalı bir kamyonet takip ediyordu. Şoför de polis gibi görünüyordu. Yolcu bir kadındı.

Brock, "Onları içeri girerken vurmalıydık," dedi. "Kahretsin.

Amber ona bunu söylediğini söylemenin akıllıca olmayacağını düşündü. "İçeri girebilmek için ateş etmemiz gerekecek.

'Hayır. Üç araba polis çok fazla. Bekleyeceğiz. Belki aynı yöne gitmiyorlardır.'

'Brock, onu hemen dışarı çıkarmalıyız. Başka şansımız olmayabilir.'

Kamyonetin arkasından çekilirken ona öfkeli bir bakış fırlattı. 'Sakın söyleme Ne yapmam gerektiğini.'

'O zaman tüfeklerden birini bana ver. Ayrılmazlarsa ateş etmeye hazır olacağım.

arkasına uzandı ve Minnesota'daki evlerindeki silah dolabından getirdiği yarı otomatik silahlardan birini ona fırlattı. "Tamam. Ama işaretimi bekle.'

"Her neyse. Arabanın sağ tarafında, o yüzden soldan çarp'. "Benim gözlerim var," diye tersledi Brock. "Kendim görebilirim.

Pennsylvania kamyonu kuzeye giden eyaletler arası yol tabelasından dönene kadar birkaç dakika boyunca tansiyonu yükselterek yol aldılar. Pennsylvania

diğer iki araç devam etti.

Brock memnun bir homurtu çıkardı. 'Sana söylemiştim. Orada bizi öldürtecektin.'

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Amber nefesinin altında.

"Benimle bu tonda konuşma," diye hırladı Brock. 'Eğer işini yapmış olsaydın, şu anda lanet olası FBI'la savaşmaya hazırlanıyor olmazdık. Sen lanet olası bir hemşiresin. Altı yaşında bir çocuğu uyuşturmak ne kadar zor olabilir ki?" Saldırmaya hazır bir boğa gibi şişiniyordu. 'Eğer *sana söylediğim gibi* hasta kaltağın suratına bir yastık geçirseydin şimdiye zengin olmuştuk. Kahretsin, onun piç kocasını baştan çıkarmayı bile başaramadın. Ölmek üzere olan karısının, *yardımcısını becerdiğini* öğrenmemesi için burnundan *fitil fitil* getirirdi! Son üç kelimeyi kükreyerek söyledi.

Amber içinde öfkenin kaynadığını hissetti. "Yapmadığımı sana düşündüren nedir?" diye sordu sessizce.

Brock hareketsiz kaldı ve tek ses yoldaki tekerlek sesleriydi. "Ne?" diye fısıldadı.

'Misha zengindi, başarılıydı, güzel bir vücudu vardı ve bütün gününü spor salonunda diğer eziklere hava atarak geçirmiyordu. Bir *işi* vardı. Dört dil konuşuyordu. Kitap okurdu. *Yardımcıyla* yatmak istemediğini düşündüren ne? *Yardımcının* düzölmek istemediğini düşündüren ne?"

Gergin bir sessizlik daha. "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Sadece bir kez. Amber'ın gözleri aniden yaşlarla doldu. "Onu zil zurna sarhoş bulmuştum. Karısının tedavisinin işe yaramadığını yeni öğrenmişti. Ben olduğumu bildiğini bile sanmıyorum. Ama bir şekilde Tatiana biliyordu. Kovulacağımı sanmıştım ama o onayladı. Hamilelik ve ardından hastalık nedeniyle uzun süredir ona gerçek bir eş olamadığı için üzgündü. Onun ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Benden onları karşılamamı istedi. Seve seve yaptım, hatta teklif ettim ama o yapmadı. Onu bir kez bile aldattığı için yıkılmıştı. Yani şantaj yapacak bir şey yoktu. Kirli sırlar yoktu. Sadece ölmek üzere olan karısının onayıyla ateşli ve terli bir seks yaptık," diye acı bir şekilde sözlerini tamamladı.

Gergin yanağında bir kas seğırdi. "Onu öldürmeden önce bağırsaklarını deşmeliydim.

Amber işte o zaman Misha Smirnov kadar şanslı olamayacağını anladı. 'Bu yol bir milden kısa bir süre içinde çok kalabalık olacak. Eğer bunu yapacaksan, şimdi yapmalısın.

Brock gözlerini dikmiş, direksiyonu acımasızca çeviriyordu. Onu ekeceğini düşündü. Sonra gaza bastı ve Mercedes bir roket gibi ileri fırladı.

24 Aralık Salı, 11:50

Daphne Maggie'nin masasında oturmuş, gitar kutusuna bakıyordu. Birkaç kez dokunmak için uzandı ve fikrini değiştirdi. Sonunda Maggie midilliye ahırına geri koyduktan sonra geri döndü.

Maggie hızlıca, "Soğuk bir havuza atla, Daphne," dedi ve çantayı açtı.

Daphne'nin gözleri parıldayan ahşabı görünce yaşlarla doldu. Artık gergin olmayan tellere dokunurken parmakları titredi. "Geceleri verandada oturur, gitarını çalar ve "Edelweiss" şarkısını söylerdi. Bu benim ninnimdi. Tüm kötü şeyler olmadan önce mutluyduk.

"Biliyorum. Annen bana bundan bahsetti. Mektubu okumamı ister misin?"

"Lütfen.

Maggie boğazını temizledi.

'Sevgili Daphne, eğer bu mektubu alırsan, şüphelerimi kanıtlayamadım. Herkes kuzenine ve sana zarar verdiğimi düşünüyor. Bu doğru değil. O değerli saçının bir teline zarar vermektense ölürüm daha iyi. Yine de kimin yaptığını bildiğimden eminim. Kanıtlayamazsam kaçmayı planlıyorum çünkü aksi takdirde hapse gireceğim. Her iki durumda da, senin büyüdüğünü görmeyi özleyeceğim. Kalbimin bir parçasına sahip olmanı istiyorum. Sık sık çal ve seni ne kadar çok sevdiğimi hatırla.

Sevgiler, baba.'

Daphne ağzını kapattı, gözyaşları serbestçe akıyordu. Sekiz yaşındaki çocuksu haliyle, kendisini konuşmaktan mahrum bırakacak kadar iğrenç bir eylemi kimin gerçekleştirdiğine dair herkese gerçeği anlatmaya çalışmıştı. Ancak mesajı anlaşılmamış ve babası toplum tarafından suçlanmıştı. "O gece katili bulmak için yola çıktı ama onun yerine kendisi öldürüldü.

Maggie onun saçlarını okşadı, tıpkı yıllar önce yaptığı gibi. Tıpkı Daphne'nin bugün Svetlana'nın saçlarını okşadığı gibi. Sonra Maggie bir çekmecedan eski bir kasetçalar çıkardı. "Evet?

Daphne gözyaşları arasında, "Evet," dedi.

Maggie kaseti müzik çalara taktı. Ve sonra Daphne nefes alamadı. Gitarı eşliğinde 'Edelweiss' şarkısını söyleyen babasının sesiydi. Ona bir ninni bırakmıştı.

Başını masaya koydu ve kafası patlayacakmış gibi hissedene kadar ağladı ama ruhunun temizlendiğini hissetti. İçini çekerek doğrulduğunda Maggie'nin onu şefkatle izlediğini gördü.

"Biliyor musun? Daphne burnunu çekerek sordu. 'Bunca zaman sonra, sekiz yaşımıdayken ve iki hafta önce olan tüm o korkunç şeylerden sonra . . . Sanki karanlığın içinde dolanıp duruyordum ve sonunda çıkış yolunu buldum. Parmağıyla gitarın parıldayan ahşabını okşadı. "Sen bir meşaleydin Maggie. Yolumu aydınlatmama yardım ettin.

"Yolunuzu bulmanıza yardımcı olmak hayatımın en önemli anlarından biriydi. 'Heidi, talep için yeterli sayıda at terapisi tesisi olmadığını söylüyor.

I

Bence bunu değiştirmeliyiz. Bence çocuklara yollarını bulmalarında yardımcı olmalıyız. Burada bir program başlatmalıyız. Şimdi. Arazim var. Atları alacak param var. Çocuklara sponsor olmak için bağış yapacak bir sürü zengin arkadaş tanıyorum. Terapistlere ve bir yöneticiye ihtiyacımız var. Yönetici sen olur musun?"

Şimdi Maggie'nin gözleri doldu. "Hayatımın en güzel ikinci anı olurdu.

'O zaman başlamamız gerekiyor. Sanırım sertifika almamız gerekiyor. Yüzünü buruşturdu. "Evrak işleri.

Maggie bir çekmece daha açtı, bu sefer elinde bir kâğıt parçası vardı.

Daphne'nin bunun ne olduğunu anlaması bir anını aldı. 'Çoktan sertifika aldın mı? Ne zaman?"

İki yıl önce. Henüz kabul etmeye hazır olmasan da bu mülkü at terapisi için satın aldığını biliyordum. Tamamen iyileşmeden ve başkalarına yardım etmeden önce başına gelenlerle yüzleşmen gerekiyordu. Şehirdeki diğer programlarda gönüllü olarak çalışıyorum. Ne yapılması gerektiğini biliyorum. Başlamaya hazırım.'

Daphne Maggie'ye sarılmak için uzandı ama cep telefonu çalınca durdu. Arayan Joseph'ti. 'Joseph,' dedi hevesle, 'tahmin et ne yapıyoruz-'

"Özür dilerim Daphne, beni dinlemen istiyorum. Sesi gergindi ve Daphne'nin kalbi durdu. 'Svetlana'yı taşıyan araba saldırıya uğradı. Ajanlardan biri öldü. Heidi de öyle.

Aman Tanrım. Joseph. Lana nerede?"

"O kaçırıldı.

Oh Tanrım, oh Tanrım. Nefes al. Nefes al. "Yaralandın mı?

'Küçük bir yara, daha fazlası değil. Kaçıranların aracını takip ediyorum. Olay yerine destek çağırdım. Kıpırdamadan durmanızı istiyorum.

'Svetlana ellerindeyse, istediklerini aldılar demektir. Benimle ilgilenmezler, Joseph. Olay yeri nerede?' Daha fazla tartışmadığında, onun söylediğinden daha fazla incindiğini biliyordu. Ona adresi verdi ve o da yazdı. "Hemen geliyorum.

24 Aralık Salı, 1220

"Kahretsin," diye tısladı Amber. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Dikiz aynasından baktı. Onları kaybetmişti.

Ama Brock'u da kaybetmişti. Onu yolda kanlar içinde bırakmıştı. Muhtemelen ölmüştü.

Aman Tanrım. Onu ben öldürdüm. Keder, korku ve hayal kırıklığı kafatasında bir kasırga gibi birbirine çarptı. Arkasındaki koltukta büzülmüş bir şekilde oturan kişiye baktı, nefret dalga dalga geliyordu.

"Bu senin hatan!" diye İngilizce bağırdı, sonra Rusça'ya geçti ve tekrar söyledi. Svetlana küçük bir topun içine daha sıkı kıvrıldı ve Amber'ın onu çok sert tokatlamak istemesine neden oldu. Ama bu iz bırakırdı. İzleri olan bir çocuk için o kadar iyi bir fiyat alamazdı.

"Eğer uyuman gerektiği gibi uyusaydın. Neredeler? Kolye nerede? Yüzükler? Neredeler? Velet hiçbir şey söylemedi ama bebek ağlamaya başladı. "Kesin sesinizi! Herkes çenesini kapatsın!"

Brock ölmüştü ve o da mahvolmuştu. Polisler onu bulacak ve hapse gönderecekti.

"Hayır. O kolyeyi alacağım. Bu onun tek çıkış yoluydu. O olmadan, yüzünü değiştirmek için yeterli parası olmayacaktı. İyi bir hayat yaşamak için yeterli olmayacaktı. Amber iyi bir hayatı hak ediyordu. Bunu *hak* etmişti.

Lanet mücevherler Mercedes'te ya da başka bir yerde değildi. Olabilecekleri tek yer, polisler onu bulduğunda Svetlana'nın saklandığı yerdı. "Peki," dedi yüksek sesle. "Oraya gideceğiz.

Takipten eli boş dönen Joseph, neredeyse uyuşmuş bir halde cipinden indi. Mercedes gitmişti. Ona yetişemeyecek kadar öndeydi. Olay yerine geri döndüğünde, ajanlarının kullandığı arabaya bakmaktan başka bir şey yapamadı, şimdi buruşmuş bir metal parçasıydı, parçalanmış camlar yolun her tarafına saçılmıştı.

Aman Tanrım. Svetlana şimdi 'kötü hemşire'nin elindeydi. Korktuğu kadının. Ona güvende olacağına dair söz vermiştik. Ben ona söz verdim.

Öyleyse bul onu.

Sağlık görevlileri gelmişti, ambulansın yanıp sönen ışıkları öğle güneşi yüzünden sönükleşmişti. Joseph sağlık görevlilerinden birini kolundan yakaladı. "Ajan Stern nerede?

Yaşıyor. Çok iyi değil ama hayatta. Hava yoluyla şok travma merkezine götürüyorlar.

"Teşekkürler. Bunun verdiği rahatlıkla Yusuf kırık camların üzerinden acımasızca geçerek arabaya doğru ilerledi. Adını duyunca başını kaldırıp baktı. Daphne ona doğru koşuyor, yoluna çıkmaya çalışan polislerin suratına eyalet savcısının rozetini itiyordu.

"Joseph! Kız kayarak adamın önünde durdu, ellerini dokunmak ister gibi uzatmıştı ama adamın buna izin verip vermeyeceğini bilmiyordu. Adam onu sert bir kucaklamayla kendine çekti, sonra bir adım geri çekildi. "Vurulmuşsun," dedi suçlayıcı bir ifadeyle, adamın kolunu göstererek.

"Ben . Kolunu bir tavuk kanadı gibi oynattı. "Sadece bir sıyrık. "Siz sert adamlar hep böyle söylersiniz," dedi, gözlerinde şüpheyle.

'Bu gerçekten öyle. Sorun bu değil. Sorun onu kaybetmiş olmam, Daphne. Svetlana'yı kaybettim. Hemşire onu aldı.'

"O zaman onu buluruz. Hızlı bir şekilde iş yapar gibi harap olmuş arabayı işaret etti.

Acımak yok. "İşe koyul, Carter.

Bu kadını seviyorum. Dengesi bozulan Joseph cep telefonunun kayıt cihazına konuşmaya başladı, olay yerini analiz ediyor, hâlâ aklında olan düşüncelerini toparlıyordu. "Arabayı Ajan Stern kullanıyordu. Yaralı, şok travmaya götürülüyor. Ajan Morgan onu arabaya geri gönderecek kadar güçlü bir şekilde vuruldu. Sırt üstü yattığı yerde, gözleri yukarı doğru bakarken geniş ve görmüyordu.

Joseph'in aklı karıştı. Morgan iyi bir adamdı. *Devam et. Sonra yasını tutarsın.*

"İlk atış Ajan Morgan'ın yeleğine isabet etti ve nefes almasını engelledi. İkinci atış alnına isabet etti. Gözlerinin arasından. Sosyal hizmet görevlisi Heidi Breckenridge ...' Sertçe yutkundu ve Daphne'nin de aynı şeyi yapmasını izledi. "Arabadan sürünerek çıkmaya çalıştı, Svetlana'yı tutmaya çalıştı ama omzundan, bacağından ve başından kurşun yaraları aldı.

Kollarını iki yana açmış olan Heidi'nin bedeni arka koltuğun döşeme tahtaları üzerinde uzanıyordu.

"Ateş edeni gördün mü? Daphne sordu.

'Evet, sen de yapabilirsin. O aşağıda. Yusuf setin dibine doğru uzanan parlak kırmızı kar izini işaret etti. "O öldü. *Cehennemde çürü, pislik.*

"Ne oldu?" diye sordu sessizce, sesi onu yatıştırıyordu.

"Evinden ayrılmıştık. Stern'in arabası öndeydi, ben ortadaydım, Sophie ve Vito da arkadan geliyordu. bir Mercedes SUV geldi. 'Orada sadece bir Lane, Yani o onlar kaldı arkasında sen değildi. otomatik olarak bir endişe.'

"Bu bir endişe kaynağı olmalıydı. Aklım senin ahırında başlattığım soruşturmadaydı. Tedbirli davranmıyordum. Her neyse, Vito otoyola doğru döndü. Bir iki dakika sonra Mercedes kükreyerek ilerledi ve beni soldan geçti. Yolcu koltuğunda yirmili yaşlarda beyaz bir kadın oturuyordu. Camı indirdi ve Escalade'e doğru ateş etmeye başladı.

Daphne'nin gözleri parçalanmış cama kaydı. "Pencerelerinizin kurşuna dayanıklı olduğunu sanıyordum.

'Belli ki bir üst modele geçmem gerekiyor,' dedi sıkıca. 'Ateşe karşılık verdim, Mercedes hızlandı ve Stern'in arabasına yandan çarptı. Onu yolun kenarına ittim, sonra tekrar çarptım ve Stern direksiyonun arkasında sıkışıp kalacak şekilde durdum. Morgan dışarı çıktı, silahını çekmişti. Mercedes'in sürücüsü Svetlana'nın kapısına koştu, silahının kabzasıyla camı kırdı ve onu dışarı çıkardı.

"Ona ateş ettin mi?

Joseph inanmadığını belirten bir ses çıkardı. "Evet. Bütün şarjörü boşalttım. Çelik yelek giyiyordu ve lanet olası adam gelmeye devam etti. Ben ateş etmeye devam ettim, Morgan da öyle. Her iki kalçasından da iki kez vurdum ama o devam etti. Ben toplam sekiz kez vurdum, Morgan da iki el ateş edebildi. Adam Lana'yı kalkan olarak tuttu, onu durdurmaya çalıştığında Heidi'yi vurdu. Sonra bana ateş eden dişi, bebeği öldüreceğini haykırdı. Kadın dışarıdaydı.

Mercedes, silahını araba koltuğundaki bir bebeğe doğrultmuştu. Erkek silahını Lana'nın kafasına dayadı ve silahlarımızı indirmemizi istedi.

'Elbette öyle yaptınız. Bu tür durumlarda standart prosedür budur.

'Evet, ama sonra şoför geriye doğru yürüdü - bu noktada her iki bacağında ve her iki kolunda kurşun delikleri vardı. Morgan'ı geçti ve ona iki el ateş etti. Sonra Lana'yı minibüsün içine attı, kapıyı kapattı ve bana ateş etmeye başladı. Silahı Lana'nın kafasından çeker çekmez desteğimi çektim ve ona ateş ettim. Sonra *kadın* direksiyona atladı ve onu orada bırakarak uzaklaşmaya başladı.

Daphne gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?

Evet. Beni ve erkek sürücüyü çok şaşırttı. Yolcu kapısını tuttu, kadın uzaklaşırken içeri girmeye çalıştı. Kadın yolun her tarafındaydı, onu çalışıyordu. Sonunda minibüsün içinden bir el daha ateş edildi. Erkek geri düştü, yuvarlanmaya başladı ve kendini setin üzerindeki karda buldu.

'Ona ihanet etti. O kötü bir hemşire.'

Öyle görünüyor. Onu takip ettim ama çok fazla ilerledi. Gökyüzünde arama yapan bir helikopterim var. Adam bir şeylerin peşinde olmalı. Yoksa bu şekilde gelmeye devam etmesinin imkanı yok. Şimdi çocuğu bulmak zorundayız.

"Onu koruyacağımıza söz verdik," diye mırıldandı Daphne.

"Ve yapacağız. Yusuf ses kayıt cihazını kapattı ve gelen bir mesajı kontrol etti. *Evet*. Sonunda bir mola. "Chincoteague'deki otellere gönderdiğimiz fotoğraftan bir sonuç aldık. Bir otel müdürü aileyi gördüğünü hatırlıyor. Baba Misha Smirnov, anne Tatiana, hemşire Amber Knowles olarak kayıtlıydı. İki çocuk, Svetlana ve Zarya. Temsilcim Göçmenlik Bürosu'ndan kontrol etti ve dört ay önce Moskova'dan gelen bir uçakla Rochester, Minnesota'ya ve Mayo Kliniği'ne gitmişler, tıpkı senin düşündüğün gibi, Daphne. Başını kaldırdı ve cesaretle baktı. 'Amber'in yüzünü ve Mercedes'in eşkalini tüm telgrafa verdik. Soyadı ölen tetikçiyle eşleşiyor - cüzdanındaki kimliğe göre Rochester'dan Brock Knowles.

"Güzel. Şimdi Amber'ın o küçük kızlarla nereye gittiğini bulmamız gerekiyor.

Cep telefonu çaldı. "Ben Kate. Hoparlöre verdi. "Ne var?" "Mercedes'e olanları duydum. Stern nasıl?"

'Havaya kaldırılıyorum. Konuş benimle Kate,' dedi sabırsızca.

"Başkente senatör eşlerine satış yapan üst düzey bir kürkünün adını buldum. Ona Lana'nın paltosunu gösterdim ve ustalıkla yeniden dikilmiş dikişler buldu. Astarında yaklaşık üç milyon değerinde elmas, zümrüt, safirden yapılmış bir kolye, birkaç bilezik, küpe ve birkaç yüzük buldum.

Daphne keskin bir nefes aldı. "Amber'ın aradığı şey buydu. "Ailesi onu Lana'nın üzerine mi saklamıştı? Yusuf inanamayarak sordu. "Onu bir hedef mi?"

"Muhtemelen yapmamışlardır," dedi Daphne. 'Eminim kızlarının her zaman gözlerinin önünde olacağını ve kış olduğu için Lana'nın her zaman paltosunu giyeceğini .

Hemşireyi teşhis ettiniz mi? Mükemmel. Neden sadece ceket almadı?' Kate sordu.

"Mücevherlerin nerede olduğunu bilmiyorlardı çünkü Lana adamın babasına sürekli nerede olduğunu sorduğunu söyledi. Babası ona kaçmasını söylemiş. Mücevherleri bulsalar Lana'yı da öldüreceklerini biliyor olmalıydı. Babası onu korumaya çalıştı.'

"Peki neden şimdi Lana'yı kaçırdın? Kate bastırdı.

"Çünkü mücevherlerin paltonun içinde olduğunu hâlâ bilmiyorlar," dedi Joseph. 'Eminim Lana'nın kaçarken onları sakladığını düşünüyorlardır. O da mücevherlerin kendisinde olduğunu bilmiyor.

"Ve kaçtığı anda onu bulamadılar," diye ekledi Daphne, ayrıntılar birbirine karışırken. "Yanmış arabayı bulan insanların onu neredeyse gözden kaçırdığını çünkü paltosunun karla karıştığını söylemiştin. Amber ve Brock'tan kaçıp saklandığında onlar da onu göremediler.

Joseph hareketsiz kaldı. 'Amber oraya gidecek - Lana'yı bulunduğu yere geri götürecektir. Mücevherin hâlâ orada bir yerde olduğunu ve bizim de onu bulamadığımızı düşünüyor olmalı.

Kate, 'Lana'yı buldukları yere destek götüreceğim,' dedi. "Seninle orada buluşuruz.

Joseph Daphne'nin elini tuttu ve kamyonetine doğru koştu. 'Sen . Hadi . '

Daha hızlı yürü, seni küçük pislik! Beni burada yeterince tuttun. Bütün gün bekleyemem.'

Lana karda dizlerinin üzerine çöktü. "Bilmiyorum," diye inledi. "Lütfen, dur. Hemşire ceketini tutup onu ayağa kaldırdı. "Yalancı. Onları nereye koyduğunu göster bana.'

"Bilmiyorum," diye inledi Lana. 'yalancı değilim, . Gerçekten bilmiyorum.

"Bu bebeği seviyor ? Hemşire soğuk bir şekilde sordu.

Lana başını kaldırdı, güneş gözlerine vurduğu için gözlerini kısarak baktı. Hemşire bebeği kucağına almıştı. Zarya üşümüş olmalıydı. "Evet," diye fısıldadı. Annesi cennette meleklerle birlikte yaşamaya gittiğinde, ona her zaman göz kulak olacağına dair annesine söz vermişti. "Evet, onu seviyorum.

'O zaman annenin kolyesini nereye sakladığını hatırlayacaksın yoksa bu bebeği öldürürüm. Bana inanmalısın, Lana. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.'

Lana ona inandı ve birinin geleceğini umarak ayaklarını yürüttü. *Belki midillisi olan güzel kadın.* Lana annesine, babasına ve meleklerle dua etti. *Lütfen bize yardım edin.*

Sonra gözüne bir renk parıltısı çarptı. Pembe. Beyaz kara karşı parlak pembe.

Midilli kadının paltosu pembeydi. Sonra bir ağacın arkasına saklanmış, parmağını gülümseyen dudaklarına götüren midilli kadını gördü. *Teşekkür ederim anne.* Hemşire onu tekrar itip Lana'nın yürümesini sağladığında bile Lana pembeyi izlemeye devam etti. Midilli kadın da yürüyordu, ağaçların arkasına saklanmıştı.

Sonra her şey çok hızlı gelişti - arkalarında bir adamın sesi vardı, derinden ve kötü bir ses. Ama Hemşire'yle konuşuyordu. İngilizce konuşuyordu ama Lana anladığı iki kelime duydu. *Dur* ve *polis*. Sonra sıcak kollara alındı ve ağaçların arasına götürüldü.

Pembe ceket. Midilli kadın onu yakalamıştı. Lana ağlamaya başladı ve midilli kadın onu salladı, anlamadığı kelimeler söyledi ama güvende olduğunu biliyordu. "Zarya," diye fısıldadı Lana.

"*Sestra?*" Midilli kadın sordu, sonra da işaret etti.

Siyah takım elbise giyen başka bir kadın Zarya'yı tutuyordu. Ve midilli kadının adamı Hemşire'ye kelepçe takıyordu.

Güvende. O ve Zarya sonunda güvendeydiler.

"İzin dediğiniz şey bu mu? Kıdemli Eyalet Savcı Yardımcısı Grayson Smith bilmek istiyordu. Daphne'nin patronu onun yanında durmuş, görüşme odasının iki yönlü camından Amber'a kaşlarını çatarak bakıyordu. En az Brock kadar iriydi ama Grayson'ın altın gibi bir kalbi vardı. Ortasında da yapışkan bir hatmi vardı.

Bu düşünce Daphne'yi gülümsetti. 'Hey, ben kanunun lafzına uydum. Savcıların ofisine gelmedim.

"Hayır, çifte cinayetin çözülmesinde VCET'e yardımcı oldun ve hayatını riske attın. Bunu söylerken Joseph'e ters ters baktı. Kadının diğer tarafında Joseph kaşlarını çatmakla yetindi. Grayson'ın öfkesi karşısında ancak bir kardeşin olabileceği kadar soğukkanlıydı.

"Onu öğle yemeği için buraya davet ettim," dedi Joseph. "Biraz uzun sürdü.

"İki gün süren bir öğle yemeği," diye homurdandı Grayson. 'İzin emrimi bilerek ihlal ettin ve aklına gelen en iyi bahane bu mu? Babam seni çok hayal kırıklığına uğratacak.

'Babam hiç bahane üretmezdi. Sadece herkesin patronu olmaya çalışmayı bırakmanı söylerdi," diye karşılık verdi Yusuf, eğlenerek.

"Ama ben onun patronuyum," diye ısrar etti Grayson.

"Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Joseph omuz silkerek, "Ben onun nişanlıyım," dedi. "Aynı fikirde değilim.

"Gördün mü? Daphne tartışmayı rayından çıkarmak için parmaklarını oynattı. "Güzel, parlak elmas.

'Demek büyükannenin yüzüğünü kasadan çıkardın. Güzel,' dedi Grayson. Sonra gözlerini devirdi. "Peki. Nişan hediyesi olarak bu çatışmayı sana bırakıyorum. Tebrikler,' diye ekledi hoşnutsuz bir sesle, sonra da Daphne'ye göz kırptı.

Daphne de göz kırptı. "Sadece çifte cinayeti çözmekle kalmadık, iki küçük kızı da kurtardık. Svetlana ve Zarya acil koruyucu ailede, Moskova'dan gelecek akrabalarını bekliyorlardı. 'Ve fırsat verilse, o iki günlük öğle yemeğini gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Grayson içini çekti. "Biliyorum. Tüm bu izin olaylarıyla kimi kandırdığımı sanıyordum bilmiyorum. Ya da patronun olduğumu, söylediklerimi yapacağını ya da buna benzer bir şeyi.

Daphne sırtarak, "Yarın ofise geldiğimde size kek getireceğim," dedi.

"Teşekkürler," dedi alaycı bir ifadeyle. 'Ama yarın burada olmayacağım. Bugün Noel Arifesi, Daphne.

"Ah," dedi dehşete kapılarak. "Unutmuşum. Alışverişimi bitirmeye yakın bile değilim.

Grayson sıırttı. "Sanırım izin emrime karÇı gelmenin cezası bu kadar. Sonra Kate, Amber'ın karşısındaki masaya oturduğunda ayıldı. "Beni hızlandır.

Daphne ona gerçekleri hızlıca özetledi. "Mayo Clinic'ten haber aldık. Tatiana Smirnov bir hastaymış ama Amber'ın onlarla herhangi bir bağlantısı yokmuş. Smirnovlar onu Minnesota'daki özel bir hemşirelik ajansı aracılığıyla işe almışlar, çünkü Amber akıcı bir şekilde Rusça konuşabiliyor. Amber 1940'larda Rusya'dan gelen bir büyükanne tarafından büyütölmüş. Amber özel ajansın öncesinde başka bir hastanede hemşirelik yapmış ancak bir hastadan hırsızlık yaptığı için işten çıkarılmış. Birileri "kariyerini mahvetmek" istemediğı için resmi olarak işten çıkarılmak yerine istifa etmesine izin verilmiş ve hırsızlık siciline işlenmemiş. Sorular sormaya başladığımızda, eski meslektaşlarından biri bu bilgiyi ortaya çıkardı. Ama sanırım Amber'in suçlarının en azının hırsızlık olduğunu kabul edeceksiniz.

"Bayan Smirnov neden Mayo'daydı?

"Kanser. Moskova'da teşhis edilmişti ama Zarya'ya hamileydi ve tedavi görseydi bebeğı ölecekti. Kemoterapiye başlamak için Zarya doğana kadar beklemeyi tercih etti ama artık çok geçti. Bay Smirnov zengin ve çaresizdi. Karısını tedavi için ABD'ye getirdi ama bu daha en başından zor bir ihtimaldi. Klinik, Bayan Smirnov'a işlerini yoluna koymasını söylemişti. Lana babasının Rusya'ya dönmelerini istediğini belirtmişti ama Amber onu ve annesini Virginia sahillerinde büyümek, sahilde oynamak ve Assateague Adası'ndaki midillilerin koşuşunu izlemekle ilgili hikâyelerle eğlendiriyordu. Bayan Smirnov ölmeden önce okyanusu ve midillileri görmek istiyordu. En azından Amber bunu yapmasına izin verdi.

'Bay Smirnov Brock tarafından öldüröldü. Bayan Smirnov'u kim öldürdü?'

"Muhtemelen Brock da öyle," dedi Joseph. Mercedes'in arkasında kanla lekelenmiş bir yastık bulduk. Amber, Brock'un Bayan Smirnov'u boğduğunu iddia ediyor ve eğer isteseydi onu her an boğabileceğine dikkat çekiyor. Ancak kendisi yapmamış olsa bile, komplonun bir parçası olduğu için onu yine de suçlayabiliriz.

Daphne, 'Lana'yı kesinlikle korkutmuş,' dedi. 'Hastaneden Amber'ın Zarya'yı kucağında tutarken Lana'nın odasının dışında durduğunu gösteren video görüntüleri aldık. Hemşirelere başka bir kattaki birini ziyarete geldiğini ve bebeğini uyutmak için onu gezdirdiğini söylemişti. Hiç uzun süre kalmadı - sadece altı yaşındaki bir çocuğu korkutup susturmaya yetecek kadar.

"Cesur," dedi Grayson.

"Risk almak zorundaydı," dedi Joseph. 'Çünkü Lana'yı uyuşturma girişimi başarısız oldu. Mercedes'in halısında bir leke bulduk - sakinleştirici katılmış meyve suyu olduğu ortaya çıktı. Lana'ya bunu sorduk ve Amber'ın kendisine verdiğini ama yanlışlıkla döktüğünü ve Amber'a bir şey söylemekten korktuğunu söyledi. Lana onu içmiş olsaydı kaçamazdı ve Smirnov'ların kim olduğunu asla öğrenemezdik.

'Küçük bir meyve suyu dökülmesinin büyük sonuçları olur,' dedi Grayson. 'Peki Amber Brock'u neden terk etti?

"Bunu bilmiyoruz," dedi Yusuf. 'Ya cennette sorun vardı ya da o ganimeti paylaşmak istemediğine karar verdi. Brock öfkelenmeye eğilimli olabilir. Mercedes'te iğneler ve bir miktar anabolik steroid bulduk ve yüksek dozda kullanıyormuş gibi görünüyordu. Bu da vurulma acısını nasıl yavaşlamadan atlattığını açıklıyor.

'Peki ya çocuklar? Onlarla ne yapacaktı?'

Daphne'nin kanı dondu. Brock'un cüzdanında telefon numaraları bulduk. Biri bir çitçiydi - mücevherleri ona satmayı planlıyorlardı. Biri "özel evlat edinme" konusunda uzmanlaşmış bir avukattı, özellikle de yasal evlat edinme için gerekli geçmiş kontrollerinden geçemeyen zengin insanlara. Bu Zarya olabilir. Üçüncüsü . . . İyi ki bardağın bu tarafındayım. Amber kötü biri.'

"Eğil kızım," dedi Joseph, ama onun da aynı derecede öfkeli olduğunu biliyordu. 'Onunla mahkemede hesaplaşacaksın. Brock'un bağlantılarından biri FBI'ın çocuk pornosu üretip dağıttığı için izlediği bir adamdı. Brock'un adamın Lana'yı belli bir ücret karşılığında alacağına dair bir not bırakmış olması Minneapolis saha ofisinin arama izni almasını sağladı. Brock'un arkadaşı şu anda gözaltında.

Grayson başını salladı. "Gezegendeki her şeyi, her alçaklığı gördüğünü sanıyorsun ama her zaman taşın altından sürünerek çıkan biri daha oluyor. Daphne'ye kararlı bir bakış attı. 'İzin konusunda beni dinlemediğin için teşekkürler. İyi iş çıkardın şekerim.

Gülümsedi ve omzuyla hafifçe ona vurdu. "Teşekkürler. Kate'in Amber'ın timsah gözyaşlarını görmezden gelerek tüm "t"lerinin üstünü çizmesini bir süre sessizce izlediler. Grayson haklıydı. Savunmasızları hedef alan Amber'lar her zaman olacaktı. Ve iyi adamlar bir savaşı kazandığında bile, her zaman kayıplar olurdu. Küçük Svetlana gibi, diye düşündü Daphne, gördüğü tarifsiz şiddetin duygusal yaralarını her zaman taşıyacak bir çocuk. *Benim gibi*. Diğer pek çokları gibi.

Her zaman yardım etmeye, duygusal yaraları iyileştirmeye çalışan sosyal hizmet görevlileri olurdu. Heidi Breckenridge gibi, diye düşündü Daphne, zorlukla yutkunarak.

Ancak kendilerini ne kadar adanmış olurlarsa olsunlar, bu savaştaki tüm kayıplar için yeterli şifacı yoktu. *Daha fazla şifacıya ihtiyacımız var*. O sabah hissettiği heyecan yeniden canlanmıştı.

"Bir vakıf kuruyorum," diye açıkladı başını sallayarak. 'Şiddet mağduru çocuklar için. Ücretsiz at terapisi yapacağız. İlkbaharda başlayacağız. Bir planım var.

Grayson şaşırmadan, "Ah," dedi.

"Güzel," dedi Joseph.

Önce bir kardeşine, sonra diğerine baktı. "Oh? İyi mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

'Hepimiz bunu yapacağınızı biliyorduk,' dedi Joseph. 'Kadın sorunlarını destekliyorsun. İyiliksever bakışlarınızı küçük yavrulara çevirmeniz an meselesiydi.

Gözleri kısıldı. 'Aklımdan geçenleri benden önce bilen bu "hepimiz" de kim?

"Ben ve Paige," dedi Grayson. Paige onun nişanlısı ve Daphne'nin en iyi arkadaşıydı. "Clay de öyle. Clay de bir başka gerçek dostuydu. JD ve Lucy. Joseph, tabii ki. Bilirsiniz işte. Tüm arkadaşların. Seni seven insanlar. Peki, yeni vakfınızın bir adı var mı?"

Gözleri yaşardı. "Atlar Aracılığıyla Kalpleri İyileştirmek" hakkında düşünüyordum. Grayson tekrar cama döndü. "Kulağa çok hoş geliyor.

Joseph bir kolunu Daphne'nin beline doladı ve onu kendine çekti. 'Görünüşe göre bahardan önce burayı hazırlamakla meşgul olacaksın. Sanırım bu daha çok dışarıdan yemek ve daha az ev yemeği anlamına geliyor, ha?

"Belki dışarıdan yemek yeriz, ama hâlâ bir sürü önlüğüm var," diye fısıldadı.

Yusuf onun alnından öptü. "Bununla yaşayabilirim.

Sevgili okuyucu,

Umarım *Broken Silence*'ı beğenmişsinizdir.

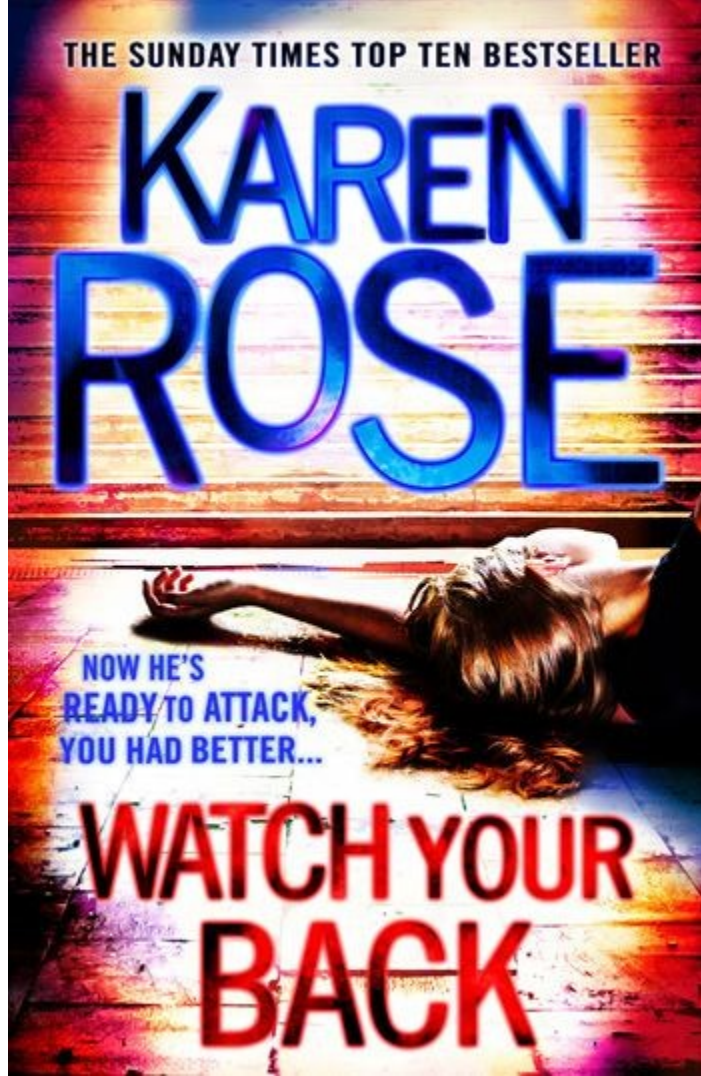
Beni Özledin mi'yi yazmayı bitirdiğimde, daha fazlası olduğuna, Daphne'nin hikâyesinin henüz tamamlanmadığına içimde bir his vardı. Geçmişindeki şeytanlarla yüzleşmiş olmasına rağmen, henüz kapanışa ulaşamadığını fark ettim. *Kırık Sessizlik* Daphne'ye bu kapanışı sağlıyor. Onun at terapisi programı hakkında daha fazlasını bir sonraki romanım *Arkanı Kolla*'da okuyacaksınız.

Eğer bu dünyayı sevdiyseniz, *Dirty Secrets* adlı romanıma da göz atmak isteyebilirsiniz (ilk olarak *Hot Pursuit* antolojisinin bir parçası olarak yayınlandı, ancak Ocak 2014'te tek başına bir e-Kitap olarak satışa sunulacak). Bu novellayı Baltimore serisine başlamadan birkaç yıl önce yazdım, ancak *Kirli Sırlar*'daki karakterlerin *Arkanı Kolla*'dakilerle de bağlantılı olduğunu gördüm.

Hepsi de *Bana Aitsin* (2011), *Anlatacak Kimse Kalmadı* (2012) ve *Beni Özledin mi?* (2013) adlı romanlarımda yer alan Baltimore polisleri ve savcılarıyla aynı dünyadalar. Eğer onların dünyasına bir göz atmak isterseniz, okumaya devam edin!

En iyi
dileklerimle
, Karen
Rose

Yakında yayınlanacak olan kitabın ilk bölümünün özel bir önizlemesi için
sayfayı çevirin

Ciltli ve e-Kitap olarak 7^{inci} Kasım 2013'te çıktı

Kopyanızın ön siparişı hakkında daha fazla bilgi edinmek için
www.headline.co.uk adresine gidin

headline

Önsöz

*Sekiz yıl önce, Baltimore, Maryland, 15 Mart Perşembe,
17.45.*

Yapamam. Bunu yapamam.

Bu sözler John Hudson'ın zihninde gürlledi ve marketin önündeki kasanın bip sesini bastırdı. Tezgâhtaki müşteri aldıklarını ödedikten sonra, motor yağının önünde duran adamın soğukkanlı bir katil olduğundan habersiz oradan ayrıldı.

Ama ben bir katil değilim. Henüz değilim.

Ama olacaksın. Beş dakikadan az bir süre içinde olacaksın. Çaresizlik boğazını sıktı, midesini çalkaladı. Kalbinin çok sert ve çok hızlı atmasına neden oldu. *Yapamam. Tanrı yardımcım olsun, bunu yapamam.*

Yapmak zorundasın. Çalışıyormuş gibi yaptığı motor yağı şişesinin arkasındaki küçük yazılar, gözleri sıcak yaşlarla dolarken bulanıklaştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

John şişeyi rafa geri koydu, eli titriyordu. Gözlerini kapattı, gözyaşları rüzgârdan çatlamış yanaklarından aşağı süzülürken yanmayı hissetti. Bir parmak eklemine gözlerinin altına götürdü, eldivenlerinin yünü derisini sıyrırıyordu. Körü körüne bir şişe daha seçti, saniyelerin geçtiğinin farkındaydı. Riskin bilincindeydi, eğer devam ederse bunun bedelini ödeyecekti. Ve eğer yapmazsa.

Mesaj o sabah gelmişti. Hiçbir kelime yoktu. Hiçbirine gerek yoktu. Ekteki fotoğraf fazlasıyla yeterliydi.

Sam. Oğlum benim.

Oğlu artık bir çocuk değildi. John bunu biliyordu. Yirmi iki yaşında oğlu bir erkekti. Ama John aynı zamanda oğlunun hayatının en güzel yıllarını kaybettiğini de biliyordu çünkü o zamandan pek bir şey hatırlayamıyordu. Onları burnundan çekerek ve vücudunu onsuz yaşayamayacağı şeylerle doldurarak geçirmişti. Şimdi bile,

Burada dururken kafası iyiydi. Sadece sınırdaki işlevsel olacak kadar, ama yapmak üzere olduğu şeyin dehşetini azaltacak kadar değil.

Bağımlılığı onu sayılamayacak kadar çok kez neredeyse öldürüyordu. Onu çılgınca bir öfkeyle karısını dövmeye itmiş, neredeyse onu öldürüyordu. Şimdi de Sam'i öldürüyordu.

Oğlu kendini mahalleden çekmiş, temiz tutmuştu. Dürüsttü. Sam'in bir geleceği vardı. Ya da olacaktı, eğer John yapması gerekeni yaparsa.

Tanrım. Nasıl yapabilirim? Eli titreyen John telefonunu çevirerek o gün kendisine mesajla gönderilen fotoğrafı açtı: Oğlu bağlı, baygındı, ağzından ince bir kan damlıyordu. Bir sandalyeye bağlanmış, başı yana doğru sallanıyordu. Eldivenli bir el kafasına silah dayamıştı.

Nasıl yapabilirim? Nasıl yapamam?

Görev aslında dün sabah John'un hiç görmemeyi umduğu bir numaradan mesaj yoluyla gelmişti. Şeytanla umutsuz bir anlaşma yapmıştı ve ödeme zamanı gelmişti. Hedefi belirlenmiş, zaman ve yer belirtilmişti.

Hedef her akşam işten eve dönerken bu dükkana gelirdi. John sadece zorundaydı. İş yapmak. Planlanmamış gibi görünsün. Yanlış yer, yanlış zaman.

Ama dün bunu yapamamıştı. Dükkâna girmek için kendini zorlayamamıştı. Tetiği çekmek için kendini zorlayamamıştı.

Böylece bahisler yükselmiş, ikinci mesaj gönderilmişti, bu sefer fotoğrafla birlikte. Ve Sam piyundu. *Oğlum. Özür dilerim. Çok üzgünüm.*

John kapı açılırken çıkan sessiz bip sesini duydu. *Lütfen o olmasın. Lütfen bugün burada durmasına izin verme. Lütfen.*

Ama o değilse, onu öldüremezsin. O zaman Sam ölür.

"Hey, Paul. Bu selam kasiyerden gelmişti, elli yaşlarında Afrikalı-Amerikalı bir kadındı ve birçok müşterisini ismiyle selamlıyordu. "Kutsal koridorlarda neler oluyor?"

John'un kalbi sıkıştı. *Bu o. Hamleni yap.*

"Aynı tas aynı hamam," diye yanıtladı Paul, sesinde John'un görevini daha da kötüleştiren yorgunluk vardı. 'Polisler onları hapse atıyor, biz de anahtarı atmak için elimizden geleni yapıyoruz. Çoğu zaman o kadar hızlı sokağa dönüyorlar ki, kapı kışlarına bile çarpıyor.

"Lanet olası savunma avukatları," diye mırıldandı kasiyer. 'Rakamlarda da aynı tas aynı hamam mı?

"Annem alışkanlıklarına bağlı bir yaratıktır," dedi Paul, kıkırdaması artık alaycıydı. "Onun loto biletlerini her gün almakla iyi bir çocuk oldun Paul.

"Bu onu mutlu ediyor," dedi basitçe. "Fazla bir şey istemiyor.

Yap ! Onu daha çok sevmeni sağlamadan önce.

Koridorun sonuna, kasaya daha yakın bir yere doğru ilerledi. Başını kaşıyormuş gibi yaparak Orioles beyzbol şapkasının altına uzandı ve yüzünü örtmek için şapkanın altına sakladığı kar maskesini çıkardı. Daha kötüsü de olabilirdi. Dükkânda sadece üçü vardı. Eğer bir sürü tanığı ortadan kaldırmak zorunda kalırsa... Bu çok daha kötü olurdu.

"On dolar tutuyor," dedi kasiyer. 'Karın nasıl, Paul?

Hamilelik iyi gidiyor mu?"

Karısı hamile. Yapma bunu. Tanrı aşkına, bunu yapma.

John kafasının içindeki çığlığı duymazdan gelerek döndü ve silahını çekti.

"Herkes kıkırdamasın," diye homurdandı John. "Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun.

Kasiyer dondu kaldı ve John'un hedefi soldu, ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı. Paul sessizce, "Ona istediğini ver Lilah," dedi. "Bu dükkândaki hiçbir şey senin hayatına değmez.

"Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadı kasiyer.

Bunu değil. Bunu istemiyorum.

Yap şunu. Yoksa Sam ölür. John'un bundan hiç şüphesi yoktu. Kendisine gönderilen fotoğraf gözünün önüne geldi. Silahı oğlunun kafasına dayayan eldivenli el daha önce de öldürmüştü. Sam'i öldürecekti.

Yap. Yap.

Elleri titreyen John silahı Paul'ün göğsüne doğrulttu ve tetiği çekti. Adam yere yığılırken Lilah çığlık attı. John göz ucuyla bir hareket yakaladı. Lilah tezgahın altından bir silah çıkarmıştı. Çenesini sıkan John tetiği ikinci kez çekti ve Lilah tezgâha yığıldı, az önce kafasında açtığı deliğin etrafında kan birikmişti.

Bitti. Mide bulantısı midesinde çalkalandı. Kusmadan önce buradan çık.

Kapıya doğru bir adım atmıştı ki donup kaldı. Paul dizlerinin üzerinde debeleniyordu. Adamın beyaz gömleğinde kan yoktu. Delikler, ama kan yoktu. Anlayış ortaya çıktı. Adam yelek giyyordu.

Ne oluyor lan? John silahını kaldırdı ve adamın alnına nişan aldı.

Kapının tiz bir sesle açılmasıyla sol tarafa baktı. "Baba!
Hay aksi. Küçük bir çocuk. Şeytan bir çocuk hakkında hiçbir şey söylememişti.

Lanet olsun. Şimdi ne yapacağım? Şimdi ne yapacağım?

Sonra olanlar çok hızlı oldu. Çok hızlı. Paul silahı kapmak için John'a doğru hamle yaptı. Kavga ettiler ve John adamın elini çekmeye çalıştı.

Net bir atışa ihtiyacım var. Sadece bir atış. Hedefinin koluna nişan almıştı, sadece onu sarsmak için, o sırada küçük çocuk saldırdı, yumrukları sıkılıydı, "Baba!" diye bağıyordu.

John ateş etti ve Paul acı içinde bağırdı. Ve çocuk sessizliğe gömüldü.

John ve Paul dehşete düşmüş bir halde yerde kanlar içinde yatan çocuğa baktılar. Kurşun Paul'ün kolundan girip çocuğun içine saplanmıştı. Göğsüne. Çocuk nefes almıyordu.

Hayır. O ölecek. Küçük bir çocuğu öldürdüm. Aman Tanrım. Hayır. Hayır. "Hayır," diye bağırdı.

Paul yere yığıldı ve çocuğu kendi bedeniyle siper etti. "Ondan uzak dur," diye hırladı. Çocuğun nabzını kontrol etti, kanamayı durdurmaya çalıştı, elleri titriyordu ve çaresizdi. "Paulie," diye bağırdı. 'Paulie, benim baban. Buradayım. Seninle ilgileneceğim. İyi olacaksın. Sadece . . . Beni dinlemeye devam et, evlat. Sesimi dinle. İyi olacaksın.'

John farkına varmadan bir adım öne çıkmıştı. Yardım etmek için. Çocuğu kurtarmak için.

Keder ve öfke Paul'ü bir kez daha dizlerinin üzerine çöktürdü, John'un elindeki silahı almak için uzandı ve oğlunu vücuduyla korumaya devam etti. "Seni orospu çocuğu. Oğlumdan uzak dur.'

Sam. John bu işi bitirmek zorundaydı, yoksa iki oğlu da bir hiç uğruna ölecekti. Elinin sabit durmasını isteyerek silahı kaldırdı ve Paul'ün kafasına nişan aldı. Ve tetiği çekti. Adam yere düştü, oğlunun bedenini kendi bedeniyle örttü.

"Özür dilerim. Tanrım, çok üzgünüm. Sendeleyerek dışarı çıkan John arabasına ulaştı, anahtarı kontağa sokmayı başardı. Ve park yerinden çıktı. Bunu yaparken siren seslerini duymaya başlamıştı bile.

Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sam'i geri almak için rapor vermesi gerekiyordu. O zaman umurunda değildi. Polisler onu yakalasa bile umurunda değildi. Sadece gitmesi gerekiyordu.

Sam'i güvenli bir yere götürdü. Ana yoldan ayrıldı, çok iyi bildiği arka yollara saptı. Otomatik pilottaydı.

Uyuşmuştu. O kadını ben öldürdüm. O adamı öldürdüm. O küçük çocuğu öldürdüm.

Bir çocuğu öldürdüm. Ben. Öldürdüm. Bir çocuğu.

Boğazı kapandı. Nefes alamıyordu. Kendi oğlunu kurtarmıştı. Ve başkasınınkini öldürmüştü. Sam bunu onaylamayacaktı. Sam ondan her zamankinden daha çok nefret ederdi. Oğlunun katı iyi ve kötü kavramları vardı. Doğru ve yanlış. Sam hayatını kurtarmak için babasının öldürmesine izin vermezdi.

O yüzden asla bilemez. Ona asla söylemeyeceğim.

Sam'in kendisine teslim edileceği buluşma yerine ulaştı. John arabadan indi ve öğürerek ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Birbiri ardına nefes alarak orada asılı kaldı. Hiçbiri temiz hissettirmiyordu. Hiçbiri doğru gelmiyordu. Hiçbiri yeterli gelmedi. Ölümüne boğuluyordu. Nefes alıyordu ama ciğerleri yeterince hava alamıyordu.

Bir çocuğu öldürdüm. Masum bir çocuğu. Bunun bedelini ödemeliyim. Ama önce Sam'i geri getir. Sonra . . .

"Teslim olacağım," diye fısıldadı kısık sesle. Ama bu sözleri zihninde söylerken bile teslim olmayacağını biliyordu. Zaten iki kez hapse girmişti. Oraya geri dönemezdi. Az önce yaptığı şeyin utanç verici sırrını mezara kadar taşıyacağını biliyordu.

Kendini ayağa kaldırdı, tökezleyerek arabasına geri döndü. Direksiyonun arkasına geçti. Titreyen elleriyle bir mesaj gönderdi.

Bitti. Oğlumu geri istiyorum. Canlı olarak. Hem de hemen. Yoksa düdüğü öyle bir çalarım ki başın döner. Gönder tuşuna bastı, sonra telefonunu cebine koydu ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Birkaç saniye sonra tanıdık bir vızıltı duydu. Bir telefon, bir mesaj alıyordu. Ama cebinde hiçbir şey hissetmemişti. Daha da tanıdık bir ses duyduğunda daha dik oturmaya başlamıştı. Çekilen bir tetiğin klik sesi.

Yukarı baktı. Aynadaki yüzü gördü. Şeytanın ta kendisi. Bir yıl önce anlaşma yaptığı adam.

Uyuşturucu mahkumiyetini kabul etmeliydim. Hapse girmeliydim.

Bu onun üçüncü suçu olacaktı. Üç kez. Sam'den yıllarca ayrı kalacaktı. *Şimdi öyle olacak gibi görünüyor. Sonsuza kadar.*

Çünkü şeytanın kendisi John'un kafatasının dibine bir silah dayamıştı. Savaşamayacak kadar yorgundu.

"Ne dediysen yaptım," diye fısıldadı John. "Söylediğin her şeyi yaptım. "Biliyorum. Bunu takdir ediyorum.

"Peki ya oğlum?

'Serbest bırakılacak. Çektiği çileyle ilgili hiçbir şey hatırlamayacak. "Güzel.

Teşekkür etmek dilinin ucuna gelmişti ama tuttu.

Teşekkür edilecek bir şey yoktu. Bir kadın, bir adam ve bir çocuk ölmüştü.

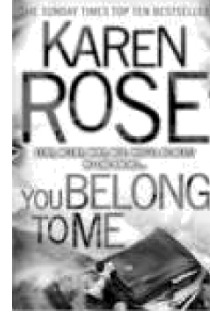
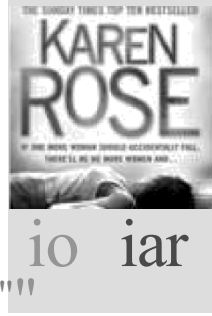
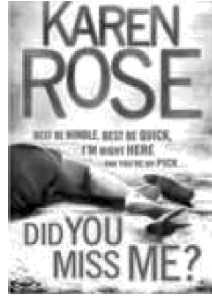
Eğer şeytan onu zorlamasaydı tetiği asla çekmezdi.

Bunu bana şeytan yaptırdı. Yüksek sesle güldü, sesi kendi kulaklarına histerik geliyordu. Son gördüğü şey dikiz aynasında başını sallayan şeytandı.

Eğer yeterince alamıyorsanız

KAREN ROSE

Nabız hızlandıran kitaplarından daha
fazlasını keşfetmek için
www.headline.co.uk adresine gidin

TELL(

)

Sakin Söyleme
Onu Gördünüz mü?
Seni İzliyorum
Kalmadı

Yıl için bir şey yok
Saklanamazsın

Ona Kadar Say
Benim İçin Öl
Benim İçin Çığlık At

Benim İçin Öldür
Seni Görebiliyorum

Sileni Scream
Sen Bana Aitsin
Anlatacak Kimse

Beni Özledin mi*
Kırık Sessizlik
(roman)

ARTI

ARKANI KOLLA

AvsAsMeMrpeordxnow

Başlık

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

